

PRAŽSKÝ FOTBALOVÝ SPECIAL

KAMENNÁ ŘEKA ZE ZLÍCHOVA KEN SCHULZ

DUBEN 2016 | ZDARMA

162203

TÉMA ZMĚNY
V PŘESTUPECH

MLÁDEŽ DĚTSKÝ FOTBALOVÝ
POHÁR 2016

HISTORIE DOLÍČEK JE...
A BUDE!

Objev novou reprezentační kolekci Puma

Czech Football
Team

... další pecky najdeš na e-shopu! www.reprefotbal.cz

str. 2-6

ROZHOVOR

KEN SCHULZ:
JAPONEC, ČECH, RAKUŠAN?

str. 10-11

NEJ...

KDO TO KAM MÁ V PŘEBORU
NEJDÁLE?

str. 18-19

MLÁDEŽ

DĚTSKÝ FOTBALOVÝ POHÁR 2016

TÉMA

ZMĚNY V PŘESTUPNÍCH ŘÁDECH

str. 8-9

STŘÍDÁNÍ

PETR JACKL Z ADMIRY B

str. 12

LEGENDA

ANDRÉ HOUŠKA

str. 14-15

MLÁDEŽ

TALENT MATOUŠ KUBKA

str. 16-17

TRÉNINK

STŘELBA!

str. 20-21

HISTORIE

ĐOLÍČEK JE... A BUDE.

str. 22-23

KLUB

TJ ČZU PRAHA

str. 24-25

CIVIL

CO DĚLÁ R. KOHOUTEK Z DUKLY JM?

str. 26-27

FOTO MĚSÍCE

+ WEB PFS

str. 28

EDITORIAL

Vážení fotbaloví příznivci,

s příchodem jara nezačaly jen lité boje o body do tabulek jednotlivých soutěží, ale je to také čas pro už známé akce Pražského fotbalového svazu. Jeho zástupci už se stihli objevit na Ladronce v rámci „oslavy čarodějnic“ a chystají se i dál mezi lidi, aby prezentovali fotbal co nejširší veřejnosti.

V červnu se chystá další ročník Kašpárkohraní a zábavný organizovaný program s razítkem PFS nebude chybět ani tam. Nejmenší děti i ty odrostlejší budou mít opět v přímé konfrontaci s dalšími sporty možnost poznat kouzlo kulatého nesmyslu a mimoděk se nechat nalákat k aktivnímu zapojení.

Výše zmíněné akce podobně jako Ratolestfest na Náplavce samozřejmě mohou navštívit i dospěláci, na každé z nich se totiž objeví zajímavé osobnosti pražského fotbalu a ty se, jak známo, zajímavými historiemi jen hemží...

Zpěstřete si jarní program i vy!

Lukáš Vrkoč
editor

VYCHÁZÍ ZA PODPORY:

PRAHA
PRAHA
PRAHA
PRAHA

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI PFS:

DNES **iDNES.cz**

PRAŽSKÝ FOTBALOVÝ SPECIÁL

ROČNÍK VII. – DUBEN | VYDÁVÁ: Pražský fotbalový svaz (PFS), Kozl 915/7, P. O. Box 2, 110 15 Praha 1 | KONTAKT: 733 141 394, PFSpecial@seznam.cz | REDAKCE – EDITOR: Lukáš Vrkoč | SPOLUPRACOVNÍCI: Jan Gruber (marketing), Radim Trusina, Štěpán Šimůnek a Miloslav Jenšík (texty), Ondřej Hanuš a Pavel Jířík st. (foto), Soňa Charvátová (korektury), Milan Titěra | GRAFICKÁ ÚPRAVA, TISK: PRESCO GROUP, a. s., Máchova 21, 120 00 Praha 2 | DISTRIBUCE: GRAND PRINC MEDIA, a. s. | NÁKLAD: 5 500 ks. | ISSN 1805-2541

| FOTO NA OBÁLCE: Pavel Jířík st.

ROZHOVOR

STUTTGART BYL ŽIVOTNÍ ZKOUŠKOU. NEÚSPĚCH JSEM SI VYČÍTAL

**KEN SCHULZ, STOPER SE ZAJÍMAVÝM PŘÍBĚHEM: DO ZLÍCHOVA SE DOSTAL
PŘES VÍDEŇ A TOKIO S MALOU ZASTÁVKOU V BUNDESLIGOVÉM KLUBU**

TEXT: RADIM TRUSINA **FOTO:** PAVEL JIŘÍK ST.

Současná opora Zlíchova Ken Schulz

Narodil se v Rakousku, dlouho žil v Japonsku, a i když má „tamní vizáž“, Japonci ho nikdy nebrali za svého. Ač je pro něj němčina jazykem číslo 1, usídlil se v Praze, kde už se cítí jako doma. Přitom nemá český pas. To všechno platí o muži jménem KEN SCHULZ, který byl před lety na zkoušce v bundesligovém Stuttgartu. Neprorazil. Sen o velkém fotbalu se nevyplnil. Dnes hraje I. A třídu za Zlíchov...

■ Jak přesně je to s vaším původem?

Táta je Čech, jmenoval se Šulc, ale asi třicet let už žije v Rakousku, tak si příjmení změnil, aby to tam pro něj bylo lehčí. Máma pochází z Japonska, ale přijela do Česka studovat a s tátou se potkala tady. Mně pak dali jméno Ken.

■ Jako ta postava od panenky Barbie?

No, bohužel... Když někomu cizímu řeknu, že jsem Ken, je ta reakce stejná. Trochu mě štve, že je to nejznámější postava, která je s mým jménem spojená. Je to trochu smutné, ale je to tak. Nic s tím nendělám. Na fotbale už naštěstí vtípky na tohle opadly. I když na začátku samozřejmě byly. Ještě mám japonské jméno Išikawa, ale to tady nepoužívám. Když jsem žil v Japonsku, tak jsem byl Išikawa Ken. Používal jsem to místo Schulze. To v Japonsku nic neznamena, nikdo by to tam nechápal. Išikawa je příjmení maminky a v překladu to je „kamenná řeka“. V Japonsku se příjmení uvádí jako první, ale tady mi stejně nikdo neřekne jinak než Kenny.

■ Rodiče se tedy seznámili v Praze, ale vyrůstal jste v Japonsku, že?

Ano. Z Prahy rodiče jeli do Vídně, tam jsem se narodil. Pak se ale rozešli a máma vzala mě s bráchou a vrátila se do Tokia. Táta zůstal ve Vídni.

■ Jste víc Rakušan, Japonce nebo Čech?

Od všeho něco.

■ A jako kdo se cítíte?

Jako všechno. Jsem v Česku už dlouho, momentálně se cítím jako Čech, ale obecně to nejde říct. Když jsem žil v Japonsku, cítil jsem se jako Japonce. Ale okolí mě tam tak nebralo, ani nebere.

■ Opravdu ne? Pro mě tedy jste klasický Japonce.

„První jazyk je pro mě němčina, pak čeština a angličtina, na čtvrtém místě je japonština.“

Jsem pro ně cizinec. Vy ten rozdíl nepoznáte, ale pro Japonce jsem vizážní míšenec. Evropštější Japonce.

■ Narodil jste se v Rakousku, ale tam jste nikdy nežil. Proč?

S Rakouskem, kromě toho, že jsem se tam narodil a je to domov táty,

nemám skoro nic společného. Paradoxně mám ale rakouský pas, ale ani jejich kultura mi není nijak blízká. Můžu říct, že jako Rakušan se necítím, ač mám jejich občanství. Japonský pas mi vypršel, ten jsem taky občas používal. Teď už jen ten rakouský.

■ A český nemáte?

Ne, český pas nepotřebuju.

■ Není to bez něj v Česku občas těžké?

Mám tady přechodný pobyt a nikdy nebyly problémy. Jsem braný jako cizinec, proto u sebe mám pořád rakouský pas. Jednou totiž malá nepřijemnost byla.

■ Nemáte blíž k žádné z vašich tří osudových zemí. Zeptám se jinak: která kultura je vám nejbližší?

Německá.

■ Aha...

V Japonsku jsem chodil na německou školu, všechno bylo v němčině, i s kamarády jsem mluvil německy.

■ Myslel jsem, že německá kultura od té rakouské není zase tak moc vzdálená.

Podle mě je jiná. V Rakousku berou věci volněji než v Německu, kde se věci berou striktně. To je mi bližší. Je to podobné jako v Japonsku. Když jsou věci na puntíku, mám to radši.

■ A co jazyky? Jak je máte seřazené?

První jazyk je pro mě němčina, pak čeština a angličtina, na čtvrtém místě je japonština.

■ Až na čtvrtém?

Dlouho jsem nemluvil, skoro jsem japonštinu zapomněl. Japonsky mluvím jen u dědy v Tokiu a tam jsem asi pět let nebyl. Ani tady v Česku není nějaká silná japonská komunita.

■ Nechybí vám Tokio?

Je tam docela rušno, Praha je proti Tokiu taková vesnice. (usmívá se) Ale moc hezká! Třeba támhle ten zelený strom (ukazuje), ten v Tokiu neuvidíte. Tam je všechno zastavěné, každý metr je maximálně využitý.

■ Proč jste vlastně z více možností zvolil pro život Prahu?

Vzala mě sem máma, chtěla do Prahy, šel jsem s ní. Brácha zůstal v Japonsku, udělal si maturitu a pak šel do Rakouska za tátou. Hodně lidí se mě ptá, proč taky nejsem v Rakousku nebo Japonsku.

■ To mě napadá taky. V obou městech je vyšší životní úroveň než v Praze.

To je pravda, ale máma se tak rozhodla a já už se tady cítím být doma. Mám tady kamarády, líbí se mi tady. ➔

■ Jaké české a jaké japonské vlastnosti máte?

Mám v sobě japonskou pečlivost. A z Česka? To je těžké. (směje se) Možná jsem přivykl na český smysl pro humor. I když nejsem tahoun kabiny a spíš poslouchám, tak musím uznat, že český humor je vtipný a líbí se mi. Jinak asi neberu věci na tak velkou váhu jako dřív. Tady je to takové volnější než v Japonsku.

■ Tam je to upjaté?

Je to dané kulturou. V Japonsku má starší člověk nebo nadřízený větší slovo. Co řekne, to musíte udělat. Kvůli tomu tam nejsou lidé úplně takoví, jací doopravdy jsou. To se mi moc nelíbí. V rodině je to volnější, ale na veřejnosti je tohle strašně důležité věc.

■ V Česku obecně moc Japonců nežije, že?

Moc jich neznám, i když se procházím po ulici, tak jsou tady spíš Vietnamci nebo pouze turisté z Japonska. Oni berou Česko jako parádní dovolenou, ale ne na žití. O životní úrovni už jsme mluvili. Praha je v Japonsku braná jako velmi krásné město, jeden z nejvyhledávanějších turistických cílů.

■ Češi zase často berou Japonce jako turisty v kloboučkách, kteří si fotí všechno a všude. Neštve vás to?

Každý turista má přece foťák, ne jen Japonci. A že fotí víc a všechno? Nevadí mi to. Když chtějí, tak proč ne.

■ Jak se vám žije v Česku?

Jazyková bariéra, to je pro cizince asi to nejsložitější. I moji známí o tom mluví. Naučit se česky, to je tady asi ta největší starost a překážka. S tátou jsem mluvil česky jen občas, protože jsme nežili společně. S mámou jsem mluvil německy, s dědou japonsky. Od malička ve mně sice čeština byla, ale ne že bych ji používal každý den. Dost mi pomohlo, že jsem měl z dětství nějaké základy. Časem se to tady v Praze oživilo. Po německém gymnáziu jsem šel studovat VŠE, ale nedokončil jsem ji. I kvůli češtině. Bylo pro mě nemožné napsat diplomku v češtině. Jinak jsem člověk, který se umí přizpůsobit. Žil jsem dlouho v Japonsku a oni jsou ta-

koví. Co mi tady chybí je to, že tam je všechno moderní, jiné.

■ Co třeba?

Na šraňky se nečeká deset minut, do vlaku nebo metra se nikdo nedostane bez lístku, nějaké jízdy načerno neexistují. Jsou to maličkosti, ale je toho víc. Česko je za Japonskem pořád zpátky, i když je to moderní evropská země. Jen si vezměte, že v Japonsku vyvíjejí roboty. To tady bude nejdřív za deset let.

■ A co sushi? Dáte si ho v Praze občas?

V Praze na sushi? Nechodím. Dal bych si ho, ale je to úplně něco jiného. Ryby tady nejsou čerstvé, nedá se to srov-

První v popularitě mezi sporty je jednoznačně sumó, fotbal je druhý. Takže pokud nechcete dělat sumó, je fotbal logická volba. (usmívá se) Mojí ikonou byl Nakata a Nakamura. Ti byli tenkrát nejlepší. Fotbalisté jsou tam jako rockové hvězdy. Japonci jsou větší fanoušci, Češi jsou chladnější.

■ Vy jste angažmá ve velkém klubu taky nebyl daleko. Máte za sebou zkoušku ve Stuttgartu. Jak se to stane?

Hrál jsem v Tokiu za místní klub Tripleta. Přijel tam bývalý mládežnický kouč ze Stuttgartu na tréninkový kemp. Zaujal jsem ho, tak mi domluvil test ve Stuttgartu. Přiletěl jsem

Ano, jeden trénink a konec. Důvod byl, že jsem na to po technické ani fyzické stránce neměl. Bylo to pro mě velké zklamání. Tenkrát jsem to s fotbalem myslel úplně vážně. Chtěl jsem se prosadit.

■ Když se na to podíváte s odstupem pár let – měl jste něco udělat jinak?

Kdybych věděl, že se tam takhle bude běhat, připravoval bych se na to víc. Navíc: byl to jen jeden trénink, nemohl jsem úplně prodat, co ve mně je. Je to strašně málo času, i když musím uznat, že tam byli lepší fotbalisté než já. I tak jsem si to vyčítal. Chtěl jsem se prosadit, byla to pro mě největší životní zkouška. Bohužel.

■ Hrála tam nějakou roli i nerovozita?

Ne, vůbec. Chtěl jsem ze sebe vydat to nejlepší, byl jsem rád, že mám takovou šanci. Pak se máma rozhodla, že se i kvůli mému fotbalu přesuneme do Prahy. Byl jsem ve Spartě, tenkrát v jednom týmu třeba s Davidem Pavelkou, ale pak mě poslali do Meteoru. Následovala Dukla, kde jsem byl až do juniorky, ale nechtěl jsem se. Pak do Aritmy a Zelenče. Tam jsem se zranil a myslím jsem, že je s fotbalem konec. Až mi zavolał trenér Zlí-

„V Praze na sushi? Jel byste do Japonska na svíčkovou?“

návat. Je to něco podobného, jako byste jel do Japonska na svíčkovou. To by bylo divné, ne?

■ Trochu ano.

Není to pro mě lákavé. A taky je sushi v Česku hrozně drahé. V Japonsku je levnější.

■ Vy jste v Japonsku žil do 15 let. Jak jste se dostal k fotbalu? Jak moc je tam populární?

a vstoupil do ohromného areálu, něco jako tady má Sparta Strahov.

■ Co bylo dál?

Šel jsem trénovat s týmem, byla střelba a pak jsme běhali. Toho jsem se obával nejvíc. Skončil jsem třetí od konce. Hodně špatně. Zase se šlo střílet a na konci tréninku mi řekli, že nemají zájem.

■ Takhle rychlý proces to byl?

KDO JE KEN SCHULZ

Narodil se 5. listopadu 1990 ve Vídni. Jeho otec je Čech, matka Japonka, která studovala v Praze. Poté se přesunuli do Rakouska, ale po rozchodu rodičů odjel malý Ken s matkou žít do Tokia. Začal hrát fotbal za místní klub Tripleta a v dorostu byl dokonce na zkoušce v bundesligovém Stuttgartu. Neuspěl. Přesunul se do Prahy, tady vystřídal Spartu, Meteor, Duklu, Aritmu a Zelenč. Pak přišla nabídka ze Zlíčova, kde zakotvil a stal se klíčovým hráčem sestavy týmu, který patří mezi špičku v I. A třídě. Původně začínal jako útočník, ale přes zálohu se dostal až na post stopera. Pracuje pro spoluhráče z Mongolska pro jeho německý e-shop s parfémy a kosmetikou – studoval na německých školách, němčina je pro něj jazyk číslo 1. Ač je z poloviny Čech a z poloviny Japonce, používá rakouský pas, český vůbec nemá, česky však mluví velmi dobře.

chova, jestli tam nechci kopat. A už jsem dodnes.

■ **V Česku hráli ligu jen tři Japonci, ale žádný z nich velkou stopu nezanechal. Ať už šlo o El-samního v Teplicích, Wakuie ve střížkovských Bohemians či Yuki Nakamuru na Žižkově. Vzpomínáte na ně?**

Pamatuji si jen toho ze Žižkova. Japonci sem jezdí spíš na dovolenou, ne hrát fotbal. Kromě těch tří jsem ani neslyšel o žádném Japonci, který by třeba hrál nižší soutěž.

■ **Pojďme k vám. Byl jste vždycky stoper?**

Ne, ještě v Aritmě jsem byl útočník, v Zelenči záložník, ve Zlíchově jsem stoper. Jestli půjdu do dalšího klubu, doufám, že nebudu chytat. (směje se) Musím ale říct, že mi stoper sedí: mám celou hru před sebou, je to přehledné. Jen mi chybí víc útočení, chtěl bych dávat góly.

■ **Nějaké ale dáváte i tak.**

Málo. Většinou po rohu. Měřím 179 centimetrů, ale mám asi dobrý timing. I když se nepovažuji za extra dobrého hlavičkáře, občas se takhle prosadím.

■ **Jak byste se vůbec fotbalově popsal?**

Rád bojuju o balon. Souboje, to je moje. Když získám míč, snažím se ho rozehrát technicky, ne jen balony odkopávat.

■ **Trenér Kaiser o vás říkal, že máte famózní kopací techniku**

a trefujete šibenice na přání. Opravdu?

Přeháněl. Není to úplně pravda, na Zlíchově máme lepší střelce, kteří to umějí s balonem. Přímáky nekopu. Jsem právě ten, co čeká na hlavičku. Takové japonské kladivo. (usmívá se)

■ **Taky jste prý pro Zlíchov v dost zápasech rozdílovým hráčem. Co vy na to?**

Jsem rád, že to tak trenér bere, ale já to tak samozřejmě nevidím. Pro mě dělá rozdíl celý tým, ne jen jeden hráč. Kluci, kteří dávají góly, jsou daleko důležitější než já. Ale je to hezké, když to trenér říká.

■ **Setkal jste se na fotbale v Česku s rasismem?**

V době, kdy jsem byl na Aritmě, se to občas stávalo. Poslouchal jsem, že jsem šikmooký. To mě dost zasáhlo. Na Zlíchově je víc cizinců a já jsem jeden z nich. Nikdo to tam neřeší. A i kdyby mi někdo něco podobného říkal, už si to vůbec neberu do hlavy. Je mi to úplně jedno. Žádný konflikt jsem kvůli tomu, jak vypadám, nezžil, ale můj spoluhráč s černou pleť to měl horší.

■ **A v životě se s předsudky setkáváte?**

Už se to moc nevyskytuje, možná je to tím, že to opravdu neřeším. Když jsem byl mladší, dělo se to poměrně často. Šel jsem domů ze školy a různé bandy a party měly kome-

táře. V české společnosti to pořád je, není k jiným národům moc tolerantní. V Japonsku jsem nic takového nezžil. Na Zlíchově problémy nejsou. Jsem tady celkově spokojený. Není to sice bohatý klub, ale máme skvělou partu a já jsem tam strašně rád.

■ **Hrajete ve špičce I. A třídy. Mluvíte výhledově i o přeboru?**

Co se týče hráčů, kvalita na přebor by tady podle mě byla, možná posílit o jednoho dva hráče do základní sestavy, pak by to bylo ideální.

■ **Máte tedy se spoluhráči přeborové ambice?**

Jasně, v kabině to řešíme, chceme být co nejvyšší. Jednou bychom se tam chtěli podívat.

■ **Komu vlastně fandíte ve fotbale? Česku? Japonsku? Rakousku?**

Dobrá otázka, asi nikomu. Nemám ani trochu žádné preference. V hokeji fandím Česku, tam bych si u japonských zápasů moc nezafandil. (usmívá se) Ve fotbale jsou všechny tři země zhruba na stejné úrovni. Kdyby hrálo Japonsko s Českem, tak bych opravdu nepřál nikomu. Když jsou ale jiní soupeři, tak je to jasné, ➔

INZERCE

kasa.cz

jděte rovnou ke kase

Osobní přístup v prodejně internetového obchodu.

V každé prodejně **KASAHOUSE** můžete využít náš školený personál.

**TISÍCE
POLOŽEK**
za internetové
ceny skladem

5 MINUT
bleskurychlé
odbavení

**REKLAMACE
DO 30 DNÍ**
řešíme výměnou

www.kasa.cz

Skorkovská 1511, 198 00 Praha 9-Černý Most
V Oblouku 266, 251 01 Průhonice/Čestlice

PO-PÁ 8-20
SO-NE 9-19

841 800 800

že fandím jak Česku, tak Japonsku. Co se týče klubů, tam to mám jasné: tři roky jsem byl v Dukle, mám k ní vztah, znám tam lidi. Můj klub je Dukla.

■ **Usadil jste se v Česku. Plánujete tady už definitivně zůstat?**

Kdybych dostal nějakou velmi zajímavou pracovní nabídku, tak se může stát, že bych odešel do Německa nebo Rakouska. A kdyby ne, tak jsem tady maximálně spokojený. Jsem tady doma. Mám české kamarády, není důvod měnit.

■ **Čím se vlastně živíte?**

Dřív jsem pracoval pro jednu počítačovou společnost, starali jsme se firmám o sítě a řešili veškeré jejich

Co se týče mě, tak s tím žádný problém nemám. Neřeším, kdo je jaké národnosti, to je spíš věc médií. Obecně je ale pravda, že Čína se proti Japonsku vymezuje. V Číně dokonce zakázali postavit budovu, které měla uprostřed kruh. Prý to nápadně připomínalo japonskou vlajku. Já ale nejsem nevraživý vůči žádnému národu.

■ **Myslel jsem to i tak, jestli z tohoto čínského rozmachu můžete teoreticky těžit. Přece jen znáte japonské znaky. Mohl byste to nějak využít právě v pracovní kariéře?**

Znaky jsou skoro stejné, to je pravda, ale čtou se úplně jinak. Ne-

„Nefandím žádné reprezentaci. Tři roky jsem byl ale v Dukle, mám k ní vztah. Můj klub je Dukla.“

problémy s počítači. Pak jsem ale přešel do firmy mého spoluhráče ze Zlíchova – je to taky cizinec, Mongol. Jeli jsme ze zápasu a on říká: Hele, ty vlastně mluvíš dobře německy, vid? Tak to bych pro tebe měl práci. Dělán mu marketing pro jeho německý e-shop s parfémy a kosmetikou. Komunikuju s německou stranou, dělám kampaně, sociální marketing, emailing, telefony v němčině.

■ **No vidíte, parfémy a kosmetika, a jsme zase u Kena...**

Přesně tak, i proto se v té firmě cítím doma, jako ryba ve vodě. (směje se)

■ **V Česku teď expandují čínské firmy. Vnímáte to jako částečný Japonec nějak citlivěji?**

byl bych schopný se s Číňanem domluvit. Chápu, kam tím míříte, ale žádnou výhodu nebo možnost práce mi to nepřináší. A taky: čínská kultura, to je úplně něco jiného než ta japonská.

■ **Fotbalová kultura se podobá všude na světě. Máte ještě nějaký fotbalový sen?**

Teď už ne. Dřív jsem chtěl hrát profesionálně, ukázat, že na velký fotbal mám. Na to už je pozdě, tak se pro mě fotbal stal zábavou. Můj hlavní cíl je být spokojený, trénovat s dobrým kolektivem, za což jsem na Zlíchově moc rád, protože vím, že to není všude samozřejmost. A pak hrát se Zlíchovem co nejvyš. Jednou třeba v tom přeboru. ■

V souboji s Ludkem Zelenkou

Se spoluhráčem z Mongolska Kena aktuálně pojí i práce.

JIKA
moje koupelna

**35 studií
po celé ČR a SR**

www.koupelny-ptacek.cz

www.kupelne-ptacek.sk

**Služby
studia koupelen**

- GRAFICKÝ 3D NÁVRH ZDARMA
- VÝPIS MATERIÁLU
- TECHNICKÁ ZPRÁVA
- ODBORNÝ PERSONÁL
- ŠIROKÝ VÝBĚR VE VŠECH CENOVÝCH ÚROVNÍCH
- INDIVIDUÁLNÍ ŘEŠENÍ SLEV
- SPOLUPRÁCE S ODBORNÝMI MONTÁŽNÍMI FIRMAMI
- DODÁVKA ZBOŽÍ ZDARMA

STUDIA KOUPELN V PRAZE

- **Praha, Sykora Home:** Českomoravská 183/27, 190 00 Praha 9, tel. 284 019 300
- **Praha-Jinočany,** Severní 275 . 252 25 Praha-Jinočany, tel. 257 192 202
- **Praha-Podolí:** Jeremenkova 14, 140 00 Praha 4-Podolí, tel. 244 001 166-168
- **Praha-Uhřetěves:** Bečovská 939, 104 00 Uhřetěves, tel. 267 315 225

TÉMA

KONEC HOSTOVÁNÍ! OD ČERVNA JEN PŘESTUPY

ZA NĚKOLIK TÝDNŮ SE VE FOTBALE BUDE PŘESTUPOVAT PODLE NOVÝCH PRAVIDEL, KTERÁ ODPOVÍDAJÍ PŘEDPISŮM FIFA

TEXT: RADIM TRUSINA FOTO: ARCHIV

Výrazná změna zasáhne český fotbal. A to na všech úrovních. Od 1. června 2016 totiž vstoupí v platnost nový PŘESTUPNÍ ŘÁD, který dává fotbalistům větší volnost. Určitě už jste o tom slyšeli, za pár týdnů už to můžete vyzkoušet i v praxi. Jaké jsou největší změny a proč k nim dochází?

Zaběhnutá pravidla, na která už za dlouhá léta byli navykli funkcionáři i hráči, se zásadně mění. Český fotbal se musí vyrovnat světovým trendům. Už žádné složité dohody o přestupech, pohyb mezi kluby na všech úrovních bude mít jasně stanovené podmínky.

Ač byla Fotbalová asociace České republiky (FAČR) upozorňována na nutnost změny legislativy už od roku 2008, až před několika měsíci přišel ze strany mezinárodní fotbalové federace FIFA tlak, aby se český přestupní řád sladil s tím mezinárodním. „Kriticky musím říct, že jsme nereagovali na výzvy FIFA,“ přiznal generální sekretář FAČR Rudolf Řepka.

Asociace s ohledem na časové možnosti nebyla schopná takto významné úpravy zahrnout do kompletní změny vnitřních předpisů spojených s fotbalovou (r)evolucí. Ta odstartovala 1. července 2015 a díky ní jsou teď například zápisy na všech úrovních v elektronické podobě.

Změna přestupního řádu je povinnost, jež pro FAČR vyplývá ze stanov FIFA. Proto končí systém farem a hostování amatérů. Mladí a starší hráči budou moci přestupovat bez náhrad, pro ostatní je jasně stanovená výše odpustného a tréninkové kompenzace. Pojdme se na novinky podívat podrobněji.

JAK TO MAJÍ PROFÍCI?

V první a druhé lize smějí hrát pouze fotbalisté s „ligovou profesionální smlouvou“. Na jejím základě jim v příslušném klubu přísluší odměna převyšující jejich účelně vynaložené náklady na toto působení. Minimálně je to však 10 tisíc korun. V každém zápase můžou nastoupit až tři hráči bez ligového kontraktu – takoví fotbalisté však mohou odehrát maximálně tři zápasy během soutěžního ročníku. I oni pak musejí podepsat „ligovou profesionální smlouvu“. Smlouva musí být písemná.

Pak mohou být i hráči se „standardní profesionální smlouvou“, kde musí být minimální výdělek 5 tisíc korun.

Všichni ostatní se považují za amatéry. Zatímco hráči s profikontaktem mohou nadále chodit po hostováních, u amatérů tahle možnost končí. Platit tedy bude: *„Jsem profesionál, můžu hostovat. Jsem amatér, nemůžu hostovat.“* Hostování amatérského hráče není možné, jelikož klub, který fotbalistu zapůjčuje, musí mít v okamžiku, kdy hráč odchází na základě zapůjčení, jeho platnou pracovní smlouvu, neboli smluvní vztah, což amatérský hráč z povahy věci nemá. *„Třístranná dohoda mezi kluby a hráčem spočívající v tom, že hráč přestoupí po určité době zpět do původního klubu, nic nebrání a jistě je taková dohoda možná,“*

píše se ve věcném záměru uveřejněném na webu Fotbalové asociace.

I tak však na změnách amatéři „vydělají“. Dle stávajícího řádu byl i k přestupu amatérů nutný souhlas mateřského klubu. FIFA však nařizuje, že jediným důvodem bránícím hráči v přestupu do nového klubu je profesionální smlouva mezi ním a mateřským klubem.

V překladu to znamená, že amatéři mohou v určeném období měnit klub dle svého uvážení, aniž by k tomu potřebovali souhlas dosavadního klubu. Platí přitom, že děti a fotbalisté nad 34 let přestupují zdarma, za ostatní musí nový klub uhradit tabulkové odpustné.

„Autoři nového Přestupního řádu si uvědomují, že volný pohyb hráčů nemůže být neomezený, je třeba též chránit zájmy klubů, zejména ve vztahu k výchově hráčů, resp. je dokonce k výchově hráčů pozitivně motivovat, a taktéž ve vztahu k integritě soutěží, která by absolutním volným pohybem hráče byla do značné míry narušena,“ píše se ve věcném záměru.

Volný pohyb bude možné uskutečnit za předpokladu, že hráč nemá uzavřenou účinnou profesionální smlouvu, a to pouze v období od 1. 6. do 20. 6. Termín tohoto přestupního období pro volný pohyb hráčů je záměrně stanoven tak, aby předcházel losovacím aktivům.

U hráčů ve věku 12 až 33 let přistupuje povinnost nového klubu uhradit odpustné ve výši dle tabulky, hráči starší přestupují v rámci volného pohybu zdarma. Na hráče kategorie starší přípravky U10 a U11 se nevztahuje omezení volného pohybu jen na datum 1. až 20. 6., ti hráči přestupují ve standardním letním a zimním přestupním ob-

dobí za částku 1500 Kč za každý rok registrace v mateřském klubu. Hráči ve věku 6 až 9 let přestupují zdarma vždy, a to v rámci standardního letního nebo zimního přestupního období.

ZAPOMEŇTE NA FARMY

Přestupovat se může i mimo vymezovaný červnový termín, ale tady už bude nutná dohoda všech stran.

Zvláštní postavení budou mít dorostenci působící v „licenčních“ klubech, což je první a druhá liga. Jejich volný pohyb bude omezen – a to co se týče přestupu do jiného „licenčního“ klubu. Přestup bez souhlasu mateřského oddílu bude možný, jen pokud s ním nový klub uzavře ligovou profesionální smlouvu a uhradí 200 tisíc korun mateřskému licenčnímu klubu.

Zároven by však v takovém případě došlo k výplatě tréninkové kompenzace. Její výši rovněž určují tabulky. Tyto kompenzace se budou vyplácet, když hráč poprvé podepíše profesionální smlouvu. Rozpočítá se mezi kluby, které se podílely na jeho výchově do 23 let.

Kromě toho myslí předpisy taktéž na tzv. mechanismus solidarity, kdy hráč odchází do ciziny. V takovém případě si kluby, v nichž fotbalista působil mezi soutěžními ročníky, v nichž dovršil 12. a 23. narozeniny, rozdělí 5 procent z přestupní částky.

Po pár letech v Česku také končí institut farem, který byl kluby poměrně dost využíván. Hráč může nastoupit jen za jeden klub, ve kterém je registrován. V rámci jednoho klubu však samozřejmě může hrát za více mužstev: například za áčko, béčko či juniorku.

VOLNÝ POHYB HRÁČŮ VE ZKRATCE

HRÁČI 6–9 LET

Platí pro ně standardní letní a zimní přestupní období, v němž se mohou mezi kluby pohybovat zdarma.

HRÁČI 10–11 LET

Platí pro ně standardní letní a zimní přestupní období, ale přesuny už nejsou zdarma. Nový klub musí zaplatit 1500 korun za každý rok registrace.

HRÁČI 12–33 LET

V období od 1. do 20. června mohou hráči přestupovat bez svolení mateřského klubu, ale při uhrazení odstupného dle tabulky.

HRÁČI 34 A VÍCE LET

V období od 1. do 20. června mohou přestupovat zdarma bez svolení mateřského klubu.

Pozn.: V jiných termínech mohou hráči přestupovat pouze po dohodě obou klubů.

TABULKA PRO VÝPOČET ODSUPNÉHO V KATEGORII DOSPĚLÝCH

SOUTĚŽ	19–23	24–29	30–33
I. I. LIGA	140 000	105 000	70 000
II. II. LIGA	90 000	67 500	45 000
III. ČFL, MSFL	60 000	45 000	30 000
IV. DIVIZE	45 000	33 750	22 500
V. KRAJSKÝ PŘEBOR	35 000	26 250	17 500
VI. I. A TŘÍDA	25 000	18 750	12 500
VII. I. B TŘÍDA	20 000	15 000	10 000
VIII. OKRESNÍ PŘEBOR	13 000	9 750	6 500
IX. III. TŘÍDA	8 000	6 000	4 000
X. IV. TŘÍDA	5 000	3 750	2 500

TABULKA PRO VÝPOČET ODSUPNÉHO V KATEGORII MLÁDEŽE

SOUTĚŽ	U12–U13	U14–U15	U16–U17	U18–U19
I. I. LIGA	30 000	40 000	60 000	80 000
II. II. LIGA	20 000	30 000	40 000	60 000
III. ČFL, MSFL	15 000	20 000	30 000	40 000
IV. DIVIZE	12 500	15 000	25 000	30 000
V. KRAJSKÝ PŘEBOR	10 000	12 500	20 000	25 000
VI. I. A TŘÍDA	8 000	10 000	16 000	20 000
VII. I. B TŘÍDA	6 500	8 000	13 000	16 000
VIII. OKRESNÍ PŘEBOR	5 000	6 500	10 000	13 000
IX. III. TŘÍDA	4 000	5 000	8 000	10 000
X. IV. TŘÍDA	3 000	4 000	6 000	8 000

VÝPOČET TRÉNINKOVÉ KOMPENZACE

SOUTĚŽNÍ ROČNÍK	I. LIGA	II. LIGA
6. narozeniny	5 000	5 000
7. narozeniny	5 000	5 000
8. narozeniny	5 000	5 000
9. narozeniny	5 000	5 000
10. narozeniny	5 000	5 000
11. narozeniny	5 000	5 000
12. narozeniny	40 000	25 000
13. narozeniny	40 000	25 000
14. narozeniny	40 000	25 000
15. narozeniny	40 000	25 000
16. narozeniny	80 000	50 000
17. narozeniny	80 000	50 000
18. narozeniny	80 000	50 000
19. narozeniny	80 000	50 000
20. narozeniny	250 000	150 000
21. narozeniny	250 000	150 000
22. narozeniny	250 000	150 000
23. narozeniny	250 000	150 000

NEJ...

VÝJEZDY V PRAŽSKÉM PŘEBORU

KDO SE NEJVÍC NACESTUJE PŘI CESTÁCH K VENKOVNÍM ZÁPASŮM?

TEXT: ŠTĚPÁN ŠIMŮNEK FOTO: PAVEL JIŘÍK ST.

Letět přes 600 kilometrů z Barcelony do Madridu nebo se přes čtyři hodiny kodrcat třeba z Plzně do Ostravy? Ne, takové štreky kluby z Pražského přeboru při cestách na venkovní zápasy opravdu absolvovat nemusejí. Nicméně i tady se některé oddíly při výjezdech na hřiště soupeřů pořádně naježdí. Platí to zejména pro celky z opačných konců metropole – s nejdlejšími výjezdy musejí při vzájemných utkáních počítat Zbraslav a Třeboradice, resp. Přední Kopanina a Královice, tedy kluby, které dělí přes 30 kilometrů.

Jistě, Pražský přebor není soutěž, kde by doprava k zápasům přinášela zásadní nástrahy nebo by se s ní muselo nějak zásadně kalkulovat. Obzvláště v dnešní době navigací a aplikací v chytrých mobilech, které dokážou varovat před případnými kolonami. Na druhou stranu asi každý pražský fotbalista někdy zažil, že na zápas „venku“ dorazil na poslední chvíli, což ho do dalšího výjezdu poučilo.

AUTOBUSY SE NEVYPLATÍ

Jedou z možností, jak se této nepříjemnosti vyvarovat, je cestovat klubovým autobusem. Mnoho klubů jím disponovalo, ať už vlastním nebo pronajatým. Dnes už se však hráči dopravují vlastními auty. „Autobus jsme

měli snad deset nebo patnáct let. Jezdil s ním jistý nebožtík Votava, který k zápasům vozil jak muže, tak mládež. Ale po revoluci, když se zvedly silniční daně, různá povinná ručení a podobné věci, jsme se autobusu museli vzdát, protože už bychom ho finančně neutáhli,” vzpomíná sekretář SK Zbraslav Antonín Rákosník.

Nejen Zbraslav ovšem využívala k výjezdům v rámci Prahy autobus. „Pamatuji si, že Uhelné sklady, které se kdysi podle sponzora jmenovaly Krab-Haus, si dávaly sraz na domácím stadionu a z něj pak hráči vyráželi i na pražské zápasy klubovým autobusem. Všichni navíc oblečení do týmových úborů,” vybavuje si šéf Přední Kopaniny Tomáš Cigánek.

„Ale to byla spíš taková rarita, dnes po Praze nemá smysl jezdit autobusem. Všichni se dopravují vlastními vozy, potažmo studenti veřejnou dopravou,” upozorňuje. „Ani my autobus nemáme a neplánujeme si ho pořídit. Myslím, že přemýšlet by se o tom dalo až o soutěž vyš, tedy v divizi,” doplňuje sekretář Třeboradic Viktor Junek.

BOURAČKA, ZÁCPA, MARATON

Ano, dnes už to chodí tak, že hráči vezmou svá auta, dohodnou se kdo s kým, potažmo odkud pojedou, a vyráží rovnou na místo. „Asi polovička mančafu včetně trenéra se schází přímo na hřišti soupeře, kam se dopravují po vlastní ose. Ze Zbraslavi vyjždím já, předseda oddílu a zbytek týmu,” popisuje Antonín Rákosník, jak to chodí na Zbraslavi.

A mluví i za většinu ostatních přeborových mužstev. „Máme to stejné. Kluci, co bydlí blízko sebe, se domluví a vyrážejí auty,” přitakává Viktor Junek. „Některí navíc jezdí i s manželkami nebo dětmi, takže to pojmu

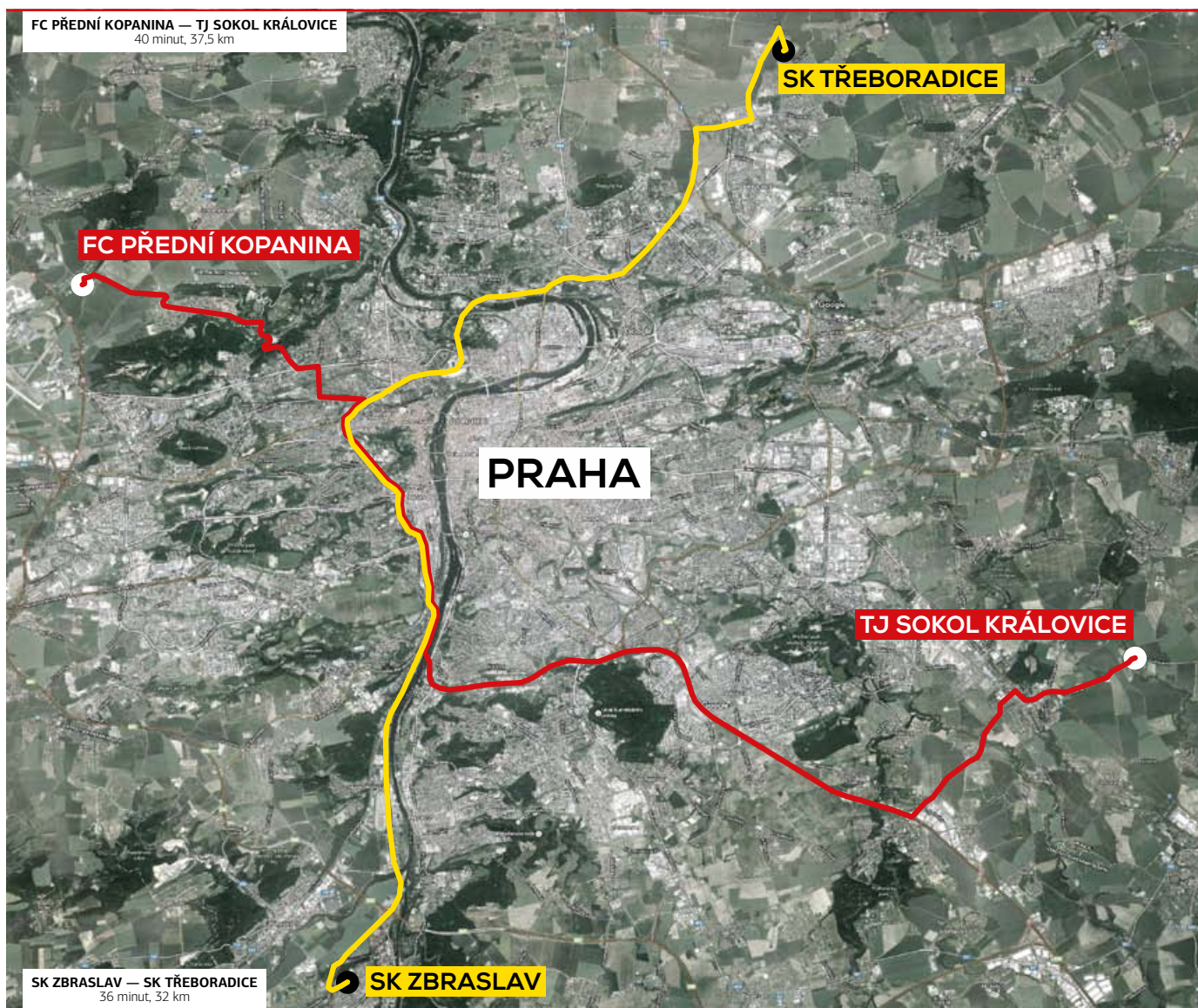
jako takové rodinné výlety,” dodává. Podobně nastavené jako s dopravou auty to kluby mají i s časy příjezdů. „Sraz na hřištích soupeřů míváme obvykle tak hodinu a čtvrt, hodinu a půl před zápasem. A jak se tam kluci dopraví, to už je jen na nich,” prozrazuje Viktor Junek. „Na některá hřiště, která jsou dál, samozřejmě jezdíme s větším předstihem, protože na delších trasách se může stát cokoliv. Bouračka, zácpa, maraton...” vypočítává Antonín Rákosník.

Stejně jako s cestami na zápasy je to i s návraty z nich. Hráči většinou sednou do aut a frčí domů. „Když já jsem ještě hrával, tak se hodně pěstovalo to, že po každém utkání, a to i venkovním, jsme měli oblíbené restaurace, do kterých jsme šli na pívko a na jídlo. A tam jsme i ty přeborové zápasy uměli takzvaně dohrát a oslavit. To už se dneska tolik nenosí,” myslí si Tomáš Cigánek. „I naši hráči jezdí po venkovních zápasech většinou rovnou domů. Ale často to chodí tak, že si dají auto domů a pár se jich srazí na pivo třeba večer,” líčí Viktor Junek z Třeboradic.

Hráči v přeboru dnes jezdí na zápasy převážně auty, ale v Praze byly i kluby, které využívaly autobus.

SK ZBRASLAV

ODPOVÍDAL
SEKRETÁŘ ANTONÍN RÁKOSNÍK

NEJDELŠÍ VÝJEZD

„V Praze to máme nejdál do Třeboradic. A v rámci republiky jezdíme už asi deset let na turnaj do Mýta k Rokycanům.“

NEJPŘÍJEMNĚJŠÍ VÝJEZD

„Pohodový výjezd byl třeba loni, když jsme hráli I. A třídu a jeli jsme do Lipenců, což je od nás jen asi pět kilometrů. Navíc naše „béčko“ tam hrálo od jedné hodiny a postoupilo z II. třídy do I. B třídy a „áčko“ hrálo od pěti a postoupilo do Pražského přeboru. To byla příjemná cesta i oslava.“

NEJMÉNĚ OBLÍBENÝ VÝJEZD

„Myslím, že by bylo špatné říct, že někam jezdíme neradi. Ale vybavím si, že jsme dvakrát jeli do Královic a dvakrát tam nehráli, protože měli hřiště pod vodou. Teď už ale mají nové hřiště, takže se to snad nemůže stát. Ale myslím, že obecně nemáme žádné neoblíbené soupeře a tím pádem ani výjezdy.“

SK TŘEBORADICE

ODPOVÍDAL
SEKRETÁŘ VIKTOR JUNEK

NEJDELŠÍ VÝJEZD

„Nejdál je to asi na Kopaninu a na Zbraslav. I když... Teď, když jsou otevřené nové tunely, tak je to otázka třiceti, pětaticeti minut, kdy se od nás dostaneme na všechna hřiště. Okruh a tunely výjezdy velmi zrychlily.“

NEJPŘÍJEMNĚJŠÍ VÝJEZD

„Nemůžu mluvit za kluky, ale mně osobně se líbí stadion na Střížkově. Ale na pohodu je to všude, když jsou v pohodě diváci. V přeboru je pár mančaftů, kde jsou diváci trochu... prudší. Ale vydržet se to dá všude.“

NEJMÉNĚ OBLÍBENÝ VÝJEZD

„Trochu komplikované to bylo na Hájkách, ale čistě jen kvůli počasí. Teď jsme se s nimi už dvě sezony po sobě bez problémů domluvili, že ta podzimní kola, která se hrají za hezkého počasí, jsme odehráli u nás doma na trávě a na začátku jara, když nikdo neví, jaké bude počasí, jsme hráli u nich na umělce. Ale obecně není žádné hřiště, kam by se nám nechtělo. Určitě jsou týmy, které nám herně nesedí, ale v přeboru se musíme vyrovnat se všemi.“

FC PŘEDNÍ KOPANINA

ODPOVÍDAL
ŘEDITEL TOMÁŠ CIGÁNEK

NEJDELŠÍ VÝJEZD

„To bylo, ještě když jsme hráli divizi. Vilémov a Varnsdorf, oba kluby ze Šluknovského výběžku. Ale i tím, že jsme zvyklí cestovat po celé republice, ani nebereme pražské výjezdy jako výjezdy, protože všechno tu je v uvozovkách za rohem.“

NEJPŘÍJEMNĚJŠÍ VÝJEZD

„Vždycky nás baví jezdit tam, kde vyhráváme. Ale tím, jak jsme teď nějaký čas hráli divizi, tak nedokážu říct, kde se nám v Praze dlouhodobě daří, a tím pádem ani kam jezdíme rádi. Ale dobře se cestuje na kluby, které mají pěkné zázemí s pěkným hřištěm a tribunkou, takže třeba na Admiru, na Aritmu nebo na Motorlet.“

NEJMÉNĚ OBLÍBENÝ VÝJEZD

„V divizi se nám nejezdilo dobře na hřiště soupeřů, kteří se nechovali úplně korektně. Myslím to tak, že jsme tam nemuseli bojovat jen proti kvalitě soupeře, ale naráželi jsme i na vlivy rozhodčích. Těžké to bylo v první řadě v Jimech, kde to soupeři měli kvůli jednostranně pískajícím rozhodčím hodně složité. To vám potvrdí asi každý. Ve své době totiž platilo o Neratovicích nebo v Českém Brodu.“

TJ SOKOL KRÁLOVICE

ODPOVÍDAL
PŘEDSEDA LADISLAV JANOUŠEK

NEJDELŠÍ VÝJEZD

„Nejdál je určitě Přední Kopanina. Jinak v poslední době jsme nejdál jeli na přípravu do Rejšvic u Mladé Boleslavi nebo do Blšan.“

NEJPŘÍJEMNĚJŠÍ VÝJEZD

„Jezdíme rádi tam, kde vyhráváme. Poslední dobou se nám daří na Motorletu, kde nám vyhovuje velké hřiště.“

NEJMÉNĚ OBLÍBENÝ VÝJEZD

„Dobře se nám nejezdí na Zličín, kde panuje takové nepřátelské prostředí, nejsou tam moc sympatičtí diváci.“

STŘÍDÁNÍ

RECEPT NA PENALTY? NEMÁM!

PETR JACKL NAVAŽUJE NA OTÁZKY SVATOPLUKA SÝKORY

TEXT: LUKÁŠ VRKOČ FOTO: ARCHIV PETRA JACKLA, ONDŘEJ HANUŠ

Dotazy týkající se výhradně fotbalu přichystal pro PETRA JACKLA z Admiry B zbraslavský Svatopluk Sýkora. Zajímalo ho mimo jiné, proč není v áčku svého týmu, a také to, jaký má recept na penalty, které stoper týmu z Kobylis pravidelně proměňuje.

Na úvod to podstatné a hlavně ze strany Jackla velmi upřímné. „V áčku Admiry nejsem, protože tam působí momentálně kvalitnější obránci, než jsem já. Nerad bych, aby to vypadalo, že jsem odevzdaný bojovat o základ, ale jsem soudný a sám jsem se rozhodl, že budu jen v béčce. S trenérem áčka jsem domluvený, že když mě bude potřebovat, tak milerád nastoupím, ale jezdit jen na výlety a poté hrát ještě za béčko, na to už čas prostě nemám,“ říká smířlivě, ale sympaticky.

PENALTY A STANDARDKY

A to se má opravdu čím chlubit! V polovině dubna měl na kontě devět vstře-

lených gólů, což je z pozice stopera opravdu parádní počin. „Ale je to dané také tím, že kopu penalty, ze kterých jsem dal čtyři branky, plus chodím na útočné standardky,“ vysvětluje a přidává konkrétní odpověď na dotaz kamaráda Sváti Sýkory. „S tím receptem si ze mě dělají srandu i kluci u nás v týmu, ale žádný nemám. Jen jsem penalty kopal odmala vždy rád.“

A co zápasy se Zbraslaví, která se pohybuje v horní polovině přeborové tabulky? Prý bývají těžké a někdy i pořádně bolestivé! Síla slušné divácké základny je prostě znát. „A konkrétně proti Svátovi Sýkorovi se mi hraje složitě, protože je snad

ještě vyšší, než jsem já, a s balonem, jak víme, si rozumí. Nic si spolu nedáme zadarmo, ale vše je v duchu fair play! A hlavně – tuto sezonu vyšel proti nám gólově naprázdno, a to mě těší,“ směje se Petr Jackl s tím, že za Zbraslav by hrát nemohl, protože to by mu v Lipencích, kde bydlí, nikdy neodpustili.

DÍKY, BLANKO!

Stoper Admiry je klasickým příkladem fotbalisty, který začínal vpředu, ale postupem času se přes zálohu dostal do obrany, kde zakotvil: „To bylo poprvé ve starším dorostu, kdy mě tam postavil trenér Mamurov. Poté v chlapci a ve zmiňovaném áčku jsem hrál opět levou zálohu nebo beka, ale bohužel to vždy bylo maximálně na třicet minut, a musím podotknout, že jsem na víc výkonnostně neměl. Samozřejmě že

mám hlad po větším útočení, ale moje místo je už dlouho především vzadu, kde se cítím i nejlépe.“

Dobře se pochopitelně cítí i doma v Lipencích, a ač je dojíždění přes celou Prahu na Admiru složitější a mimo jiné i kvůli fotbalu najezdil od ledna už přes čtyři tisíce kilometrů, nestězuje si. „Teď, co otevřeli tunel Blanka, je to konečně o dost příjemnější. Popravdě jsem měl i pár nabídek z blízkých míst, což mě samozřejmě moc potěšilo, já jsem ale odolal hlavně kvůli klukům v béčce. Je zde top parta, jsme spolu už dlouhé roky a mám tu nejen spoluhráče, ale i kamarády. Vidáme se i mimo fotbalové hřiště, a to je pro mě také moc důležité,“ jmenuje Petr důvody, proč ho ani náročné cestování nepřimělo přestoupit. A hlavně: „Za černobílé koníky kopu už deset let a je mi tu dobře!“

Jeho srdce bije kromě Admiry také pro Bayern.

Oslava gólu? U Petra celkem častý jev!

STŘÍDÁNÍ

PETR JACKL

JAN SPACEK

„Proč myslíš, že jsou naše vzájemné zápasy tak vyhecované? Vršovice mají velmi nepříjemný styl hry, přesto dáváte málo branek, tak kde je kámen úrazu? Dost pendluješ sestavou, který post ti nejvíce vyhovuje? Máš ohromný fyzický fond – myslíš si, že kdyby byla na konci sezony něco jako dovednostní soutěž ve sprintu, tak bys ji vyhrál? Proti kterému týmu hraješ nejraději a který tým ti naopak úplně nesedí?“

EXKLUZIVNÍ SOUTĚŽ PRO FOTBALOVÉ KLUBY

Zahrát si utkání proti prvoligovému týmu, potkat se na trávníku s ligovou hvězdou nebo si zatrénovat pod vedením profesionálního trenéra? Pokud se stanete součástí projektu Gambrinus Kopeme za fotbal, tyto sny se splní i Vám a lidem ve vašem klubu.

NOVĚ I PRO KLUBY Z KRAJSKÝCH SOUTĚŽÍ!

Kopeme za fotbal je projektem pro všechny zapálené týmy z krajských a okresních fotbalových soutěží. Principem soutěže je sbírání bodů ve sportovní, digitální a pivní části soutěže.

CO MŮŽETE VYHRÁT

- 1 Přátelské utkání s týmem ze SYNOT ligy
- 2 Trénink pod vedením trenéra ze SYNOT ligy
- 3 Dotaci na zkvalitnění fotbalového zázemí až ve výši 10.000,-Kč
- 4 Občerstvení na „Zápisný“ a „Dokopnou“ – sudy piva Gambrinus a grilované selátko

VOUCHER

Sleva 40%

ZÍSKEJTE SLEVOU VE VÝŠI 40% NA ZBOŽÍ ZNAČKY PUMA

Aktivní týmy mohou získat další ceny, které účast v projektu přináší, např. slevu ve výši 40% na zboží značky Puma ve vybraných obchodech.

JAKÉ JSOU PODMÍNKY VSTUPU DO SOUTĚŽE?

- 1 Zaregistrovat se na: www.gambrinus.cz/kopemezafotbal
- 2 Zakoupit 4 x 50l sud jakéhokoliv piva Gambrinus a nákup doložit fakturami a zaslat je pořadateli na: kopemezafotbal@gambrinus.cz

PÁTÝ SUD PIVA ZDARMA

V hracích měsících mohou fotbalové hospody přidružené ke klubům či samotné kluby využívat akci 4+1. Principem této akce je, že pokud klub nebo hospoda nakoupí a vytočí 4 x 50l sud jakéhokoliv piva Gambrinus v daném měsíci a doloží tuto skutečnost fakturami, dostanou pátý sud piva Gambrinus zdarma!

REGISTRUJTE SE A VÍCE NAJDETE NA: WWW.GAMBRINUS.CZ/KOPEMEZAFOTBAL

napivosrozumem.cz

LEGENDA

ANDRÉ HOUŠKA: PROČ JEN TŘI LVÍČCI?

VÝZNAMNÉ OSOBNOSTI HISTORIE PRAŽSKÉHO FOTBALU JAK JE (MOŽNÁ) NEZNÁTE

TEXT: MILOSLAV JENŠÍK FOTO: ARCHIV AUTORA

Sparta roku 1957, kdy byla v lize nepochybně nejlepší: v podřepu zleva HOUŠKA, Črha, Kraus a Pazdera, za nimi Hledík, Hertl, Kadraňa, Svoboda, Hejský, Starý a Procházka.

Poprvé na sebe výrazně upozornil ne na fotbalové trávě, ale na hokejovém ledě – a také ne v roli brankáře, nýbrž jako střední útočník. Roku 1944 se hrál na štvánickém Zimním stadionu turnaj nejlepších hokejových dorostů z Čech a Moravy. Do finále proti LTC, který měl v souboru čtvero budoucích mistrů světa, se probíjovali chlapi z Říčan. ANDRÉ HOUŠKA vedl jejich první útočnou formaci, levé křídlo mu hrál pozdější mnohonásobný hokejový reprezentant Václav Bubník. Ale v lize dospělých André debutoval ve fotbalové brance Slavie.

K červenobílým přestoupil v létě 1947 a příležitost dostal hned v premiéře nového ligového ročníku v Trnavě. Hráli tam 3:3; v dalším průběhu soutěže vyšlo najevo, že bod z opravdu hodně horké trnavské půdy znamená nesporný úspěch. Pár dnů nato Andrého postavili na Letné proti budapeštskému MTK a přišla první brzda slibně nastartované kariéry:

ve 30. minutě ho po srážce s budoucím maďarským vicemistrem světa Károlym Sándorem odnesli ze hřiště na nosítkách. Slavia měla v té době ještě dva znamenité strážce branky: Emila Kabíčka, který si právě onoho podzimu hodně hlasitě říkal o svetr se lvíčkem, a velezkušeného Vítězslava Deršáka. A ti ho po uzdravení do ligové branky už nepustili.

PŘEHLÍDKA ZTRACENÉHO ČASU

Mrštného a nebojácného brankáře s vynikajícím postřehem a bleskovou reakcí by byl v té době bral všemi deseti nejeden ligový klub. A jeho dalšímu růstu by byl takový přestup (nebo alespoň dočasná zápůjčka) nepochybně prospěly. Změnu mu však přinesl až povolávací rozkaz do ATK na podzim 1948. Jenže – byla to opravdu změna? V armádním týmu chytal brankář národního mužstva Alois Jonák, původem z Čafky, a toho čekal ještě rok v uniformě. Tak se Houškovo čekání na příležitost vlastně pouze protáhlo na dlouhé dva roky.

Jen se uprázdnilo místo v brance vojáků, nemohlo patřit nikomu jinému

než jemu! Během jara 1950 rychle vyletěl mezi nejlepší ligové gólmány. Fanoušci obdivovali nejen množství, ale i elegantní styl jeho úspěšných zákroků. A Ladislav Ženíšek ho postavil do branky výhledového reprezentačního výběru Lvíčat, jehož dres v té době někdy oblékali třeba i pozdější dukaletští tři mušketýři Pluskal, Masopust a Novák. Po strahovském střetnutí s maďarskými Hřibaty (2:3) se o Houškovi hodně nahlas mluvilo jako o příštím gólmanovi národního mužstva!

Jenže časové ztráty dál nebraly konce. Když dostříhal metr, vrátil se do Slavie. A zase tam byli na jednu branku tři prvotřídní borci – vedle něho i Jonák a Kabíček...

Bohemians na podzim 1962: zleva Trčka, Janovský, Knebert, Piša, HOUŠKA, Uldrych a Miškovič, před nimi Kos, Pohuněk, Kratochvíl a Mottl.

Post: brankář**Hráčská dráha:** Říčany, 1947 Slavia, 1948 vojenská základní služba a ATK, 1950 Slavia, 1952 Sparta, 1958 Bohemians (do roku 1965)**Bilance v lize:** 17 ročníků nejvyšší domácí soutěže v letech 1947 až 1965, 271 utkání**Mistrovské tituly:** 1952, 1954**Mezistátní utkání:** 3 v letech 1954 a 1955

André Houška patřil v 50. letech minulého století k nejlepším českým brankářům.

Bměnění přemožitelé Rakušanů z roku 1955: nahoře zleva Procházka, Hledík, Pešek, Hejský, Křížák a Šafránek, dole Menclik, Crha, HOUŠKA, Svoboda a Pazdera.

Roku 1950 se André prosadil mezi ligové jedničky v brance. Na snímku ATK zleva Mach, Timkanič, Tomáš, Gašparík, Haisl, HOUŠKA a Putera, před nimi Crha, Zamastil, Pokorný a Krásnohorský.

TŘIKRÁT A DOST!

Na prahu nové ligy 1952 (v těch letech se mistrovské soutěže podle hesla „Sovětský svaz – náš vzor“ hrávaly od jara do podzimu) konečně přišel impulz, který dal Houškovu talentu křídla: přestup do druhého „S“. Tady se konečně stal jedničkou! Rudí onoho roku a potom znovu v ligovém ročníku 1954 konečně dosáhli mety, od které je v letech 1950 a 1951 odřízlo vždy jen nepříznivé skóre: mistrovského titulu! Pamětníci by určitě autorovi tohoto vzpomínání potvrdili, o čem tenkrát šel jeden hlas: že na obou úspěších bral lvi podíl vynikající brankář!

Proč ale na něho napořád zapomínali stavitelé národního mužstva? V přípravách na MS 1954 a v samotné kvalifikaci se tenkrát v brance vystřídalo půl tuctu mužů. Určitě měl být zkoušen také on. Nebyl... Reprezentační křest podstoupil až na podzim po neslav-

ném vystoupení týmu na šampionátu. A zachytil si v pouhých třech mezistátních utkáních. Otázku, proč jich nebylo o hodně víc, si tenkrát kladl kdekdo.

Roku 1958 odešel z Letné do vršovického Ďolíčku. V jedenatřiceti letech, to je gólman na vrcholu výkonnosti. Tím víc se ho tehdy dotklo, že jeho klub už rok předtím přetáhl z Kladna výborného Miroslava Čtvrtníčka. Přetahované o místo v sestavě si už užil víc než dost.

Sedm let ještě chytal v I. lize. A byla to mnohdy z jeho strany opravdu parádní představení! V Bohemce dokončil svou okružní jízdu všemi čtyřmi týmy, které – tehdy jako dnes – zastupovaly Prahu v elitní domácí soutěži. Jeho 271 ligových maçů nepotřebuje komentář. Ale velký otazník, proč mezistátní zápasy byly jen tři, zůstal nezodpovězený. Vysvětlení té záhady už se nedobereme...

Před časem by se byl André Houška z gólu rudých radoval, teď se ale spolu s dalším Klokánem Kosem obrací s výčitkou k neviditelnému spoluhráči, jehož chyba zavinila gól.

DROBNÉ KLEPY

OBOJŽIVELNÍKOVO ROZCESTÍ

Říčanskí hokejisté se v zimě 1947–48 podívali na skok do elitní domácí soutěže a centr prvního útoku patřil k jejich nejlepším hráčům. Střílel i ligové góly; nejlepšího slovenského gólmána „Bonzo“ Kuchára ze ŠK Bratislava prostřelil hned dvakrát. Tehdy se mohlo zdát, že jeho sportem číslo jedna se stane hokej, ale už brzy na celé čáře vyhrál fotbal!

JAK TO SPARTA NANDALA RAKOUSKU

Na fotbalovém MS 1954 ve Švýcarsku nás Rakušané vyklepli 5:0. Tři čtvrtě roku poté se staří soupeři znovu utkali v Brně. To už národní mužstvo vedl spartánský kouč Antonín Rýgr a jeho mistři ligy se na základě usnesení ústřední sekce kopané (samostatný svaz tehdy nesměl existovat) stali jeho jádrem. Proti jižním sousedům jich nastoupilo osm: brankář André Houška, pravý bek Oldřich Menclik, na krajích zálohy Jiří Hejský a Zdeněk

Procházka, na pravé straně útoku Arnošt Pazdera s Emilem Svobodou, nalevo Josef Crha s Jiřím Peškem. A kdo je doplnil? Na levém beku exspartan František Šafránek, dále stoper Jiří Hledík z olomouckých Křídla vlasti, který oblíkl rudý dres o rok později, a centrforvard ostravského Baníku Jiří Křížák, jehož v té době dlouho (leč marně) také lákali na Letnou... Rakušané se sedmi muži z jedenáctky, která nás pokořila v Curychu, na Moravě prohráli 2:3. A náš gólman proti jednomu z nejlepších evropských

týmů prokázal, že do národního mužstva měl patřit už delší čas...

ŘEMESLO SE DĚDÍ Z OTCE NA SYNA

Roku 1963 se tehdejšímu brankáři Bohemky narodil syn a dostal po něm křestní jméno André. Jednoho dne ho táta přivedl mezi spartánské žáky a André II. to na Letné dotáhl až do ligového týmu. Po vojně v RH Cheb pak v nejvyšší soutěži chytal ještě za brněnskou Zbrojovku.

MLÁDEŽ

ŠKODA, ŽE KONČÍ STŘÍDAVÉ STARTY

ÚTOČNÍK VINOŘE MATOUŠ KUBKA SI V ADMIŘE A NA METEORU DOKÁZAL, ŽE STAČÍ I STARŠÍM HRÁČŮM

TEXT: ŠTĚPÁN ŠIMŮNEK FOTO: ARCHIV MATOUŠE KUBKY

Je sice menší postavy, ale talentu má na rozdávání. Vždyť desetiletý útočník MATOUŠ KUBKA ze Sokola Víněvek ještě spadá do starší přípravky, ale pravidelně hraje za mladší žáky. A vzhledem k tomu, že kategorie přeskočil odjakživa, je zřejmé, že v něm něco je. Matouš je jedním z těch, kteří budou „biti“ na tom, že od příští sezony končí střídavé starty. Právě během nich, když kopal za Admiru a Meteoru, si totiž dokázal, že se může porovnávat se zdánlivě lepšími a hlavně staršími hráči.

Fotbalové začátky – co ho přivedlo k fotbalu:

Fotbal hraju snad od čtyř let, jelikož ho hrál můj táta. Hřiště ve Víněvkách mám navíc asi dvě minuty od baráku.

Důležité kroky v kariéře:

Důležité pro mě bylo, že jsem měl možnost hrát na střídavé starty v Admiře a pak hlavně v Meteoru Praha VIII, kde jsem si dokázal, že se můžu porovnávat s lepšími a kolikrát i o rok, o dva staršími kluky. Je pro mě osobně velká škoda, že od příští sezony střídavé starty končí, chtěl bych hrát v Meteoru i u nás ve Víněvkách. Tak nevím, jak to dopadne.

Nejoblíbenější trenér:

Táta mi radí, ať řeknu někoho jiného, ale mně se líbí Ancelotti. (úsměv)

Fotbalový vzor:

Pavel Nedvěd a Cristiano Ronaldo.

Oblíbený klub:

Real Madrid.

Neoblíbený klub:

Jednoznačně Slavia Praha. Máme to v rodině, neměl jsem právo jiné volby. Děda i táta jsou fakt blázni do Sparty.

Poslední výsledek A-týmu mužů Víněvek v sezoně:

Tak to bohužel nejde zapomenout, prohra doma s Xaverovem 0:7.

Jaký nejlepší zápas kdy osobně odehrál:

Jednou jsme porazili Kyje a já dal asi deset nebo dvanáct gólů.

Jaký nejlepší zápas kdy viděl:

Hodně jsme chodili s tátou na Spartu nebo na reprezentaci, ale nejvíce se mi líbilo finále jedenadvacítek Euro 2015.

Nejlepší spoluhráč v týmu:

Honza Zemánek a Vojta Oswald.

Sportovní cíl:

Zahrát si Ligu mistrů.

... a kdyby to nevyšlo ve fotbale – čím chce být:

Asi něco se sportem, teď mě hodně baví florbal.

Dělá i jiný sport než fotbal:

Právě ten florbal.

Mimosportovní zájmy:

Rád hraju na počítači nebo blbneme s kamarádama venku, ale většinou skončíme stejně u fotbalu.

Nejlepší relax a odpočinek:

Asi televize nebo si docela rád dlouho spím.

Oblíbený film:

Avengers.

Oblíbené jídlo:

Kuře na paprice od babičky nebo kručicová kaše.

Oblíbená hudba (skupina, interpret):

U2.

Prospěch ve škole:

Čtyři dvojky... ale nebaví mě to tam (úsměv).

Počet přátel na Facebooku:

150.

Foto s hvězdou? Musí být. Matouš je vpravo.

OČIMA TRENÉRA

„Matouš byl odjakživa menší a drobnější postavy, přesto vždy hrával se staršími kluky a dokázal se prosazovat jak gólově, tak hlavně herně. Je typem hráče, který si rád bere všechny balony a chce rozhodovat zápasy. Možná, že jsem na něj byl někdy přísnější než na jiné kluky v týmu, ale to asi dělá každý trenér, který je zároveň tátou, když chce mít ze svého kluka slušného fotbalistu. Matouš pořád s klukama zkouší nové a nové kličky a finty a musím říct, že kolikrát to jsou vážně zajímavé kousky.“

Petr Kubka, trenér mladších žáků TJ Sokol Vinoř (a Matoušův táta)

Týmovka kluků z Vinoře

Přelez, přeskoč, ale nepodlez!

ROZSTŘEL

SPARTA NEBO SLAVIA — SPARTIČKA

RONALDO NEBO MESSI — RONALDO

ÚTOČIT NEBO BRÁNIT — JEDNOZNAČNĚ ÚTOČIT

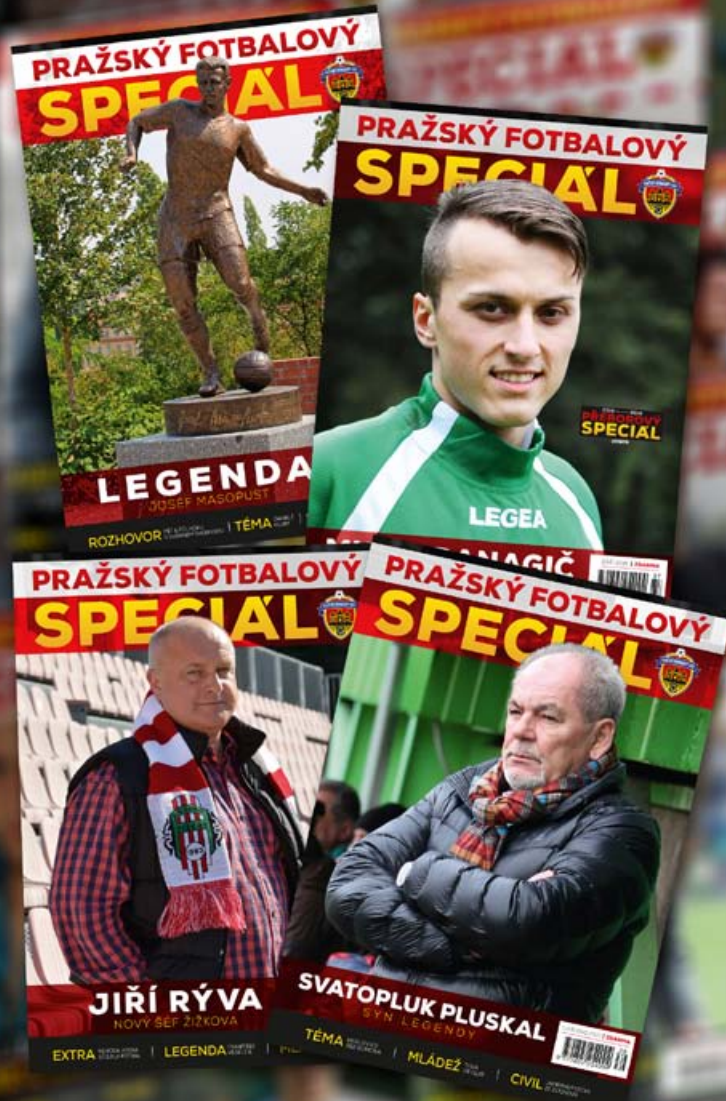
BLONDÝNY NEBO BRUNETY — BRUNETKY

PREMIER LEAGUE NEBO BUNDESLIGA — PREMIER LEAGUE

Zimní záliba vypadá jasně...

INZERCE

CHCETE SE ZVIDITELNIT?

INZERUJTE VE SPECIÁLU!

- MOŽNOST JAK NA SEBE UPOZORNIT VE FOTBALOVÉM PROSTŘEDÍ
- DISTRIBUCE MEZI PRAŽSKÉ KLUBY A NA DALŠÍ DŮLEŽITÉ ADRESY
- NÁKLAD: 5 500 KS

CENÍK:

■ II. A III. OBÁLKA:	12 000 Kč	[210 × 297 MM]
■ IV. OBÁLKA:	15 000 Kč	[210 × 297 MM]
■ CELOSTRANA:	8 000 Kč	[210 × 297 MM]
■ PŮLSTRANA:	4 000 Kč	[210 × 150 MM]
■ PODVAL:	3 000 Kč	[210 × 70 MM]

MLÁDEŽ

DĚTSKÝ FOTBALOVÝ POHÁR 2016

NEJLEPŠÍ ŠKOLNÍ FOTBAL SE HRAJE VE VINOŘI

TEXT: PFS FOTO: LUKÁŠ FABIÁN, ONDŘEJ HANUŠ

Nefalšovaná radost a korunovace vítěze. Jak krásný umí být fotbal v podání dětí, ukázal šestý ročník DĚTSKÉHO FOTBALOVÉHO POHÁRU. Turnaj Pražského fotbalového svazu pořádaný za podpory MHMP vyvrcholil za přítomnosti patrona mládeže Daniela Tetoura z FK Dukla Praha. Vítězem a novým králem školního fotbalu v hlavním městě se stala ZŠ Vinoř, ale to není to důležité...

„Fotbal je pro děti v tomhle věku především radost a potěšení. Proto mám velkou radost, že se nám daří Dětským fotbalovým pohárem oslovit čím dál větší počet škol a dětí. Je naší povinností děti ke sportování a fotbalu přivést a snažit se tak neustále rozšiřovat členskou základnu pražských klubů,“ řekl předseda PFS Dušan Svoboda.

TETOUROVY VZPOMÍNKY

Vítěz šestého ročníku Dětského fotbalového poháru pro děti prvních a druhých tříd pražských základních škol vzešel z 84 týmů. Což je opět rekordní počet. „Na školní turnaje jsem se vždy jako malý těšil. I dnes jsem dětem tu radost záviděl. My jsme vždy učitele přemlouvali, ať jdeme hrát fotbal. Nic jiného pro nás neexistovalo,“ vzpomíná Daniel

Tetour, který přišel dekorovat všechny finalisty letošního ročníku.

Tým nejlepším byl celek základní školy Vinoř, který ve finále na penalty porazil ZŠ Jižní. Oba týmy se navíc mohly těšit na další zážitek. Začátkem dubna se aktivně zúčastnily malého pražského derby mezi Duklou a Slavii. Ve speciálních upomínkových dresech doprovodily hráče na trávník, na kterém si o poločasové přestávce zahrály reprízu finálového utkání. A opět se z více gólů radovala ZŠ Vinoř.

MÁME FOTBAL RÁDII!

„Moc jsme se na tuto odměnu těšili a očekávání dokonce byla překonána. Pro děti to byl velký zážitek a odměna

za jejich celoroční snahu. Fotbal u nás na škole hrajeme často a za každého počasí. Máme ho prostě rádi,“ říká Jitka Kuchlerová, která dovedla ZŠ Vinoř až k turnajovému triumfu.

Šestý ročník Dětského fotbalového poháru je již minulostí a přinesl patnáctku turnajů, které se odehrály v pěti halách po celé Praze. Do poháru zasáhl rekordní počet 84 týmů. V celkově odehraných 262 utkáních padlo 934 branek. Ze 746 účastníků jich 55 % ještě nebylo registrováno v žádném fotbalovém klubu.

Právě na tyto děti Pražský fotbalový svaz cílí, tak aby se i ony staly členy jednoho z osmdesáti pražských fotbalových klubů s mládeží.

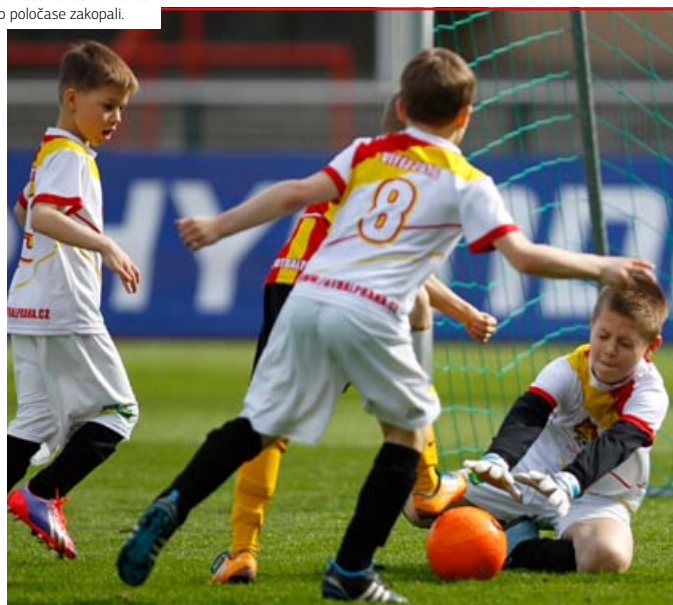
Duch fair play se objevil i mezi nejmenšími.

Slavnostní akt nesměl chybět.

Nástup na hřišti v rámci malého pražského derby mezi Slavií a Duklou byl pro hráče velkou odměnou stejně jako fakt, že si o poločasě zakopali.

TRÉNINK

STŘELBA: VÝSLEDEK ÚTOČNÉ SNAHY

SERIÁL PROFESIONÁLNÍHO TRÉNÉRA MLÁDEŽE PFS MILANA TITĚRY O PŘÍPRAVĚ

ILUSTRAČNÍ FOTO: PAVEL JIŘÍK ST.

Trénink STŘELBY lze zařadit do všech metodicko-organizačních forem. Rozvíjet a nacvičovat správnou techniku lze v průpravných cvičeních, nácvik střelby pod tlakem obránce můžeme zařadit do herního cvičení a v menších průpravných hrách navozujeme komplexní herní situace pod časoprostorovým tlakem a nutností rychlého rozhodnutí. Výhodou nácviku této herní činnosti jednotlivce je fakt, že hráče baví téměř jakákoliv forma rozvíjení a zdokonalování.

JAK JSOU NA TOM ČEŠTÍ HRÁČI SE STŘELBOU?

Konfrontace se zahraničními kluby na všech věkových úrovních počínaje přípravkami až po dospělé ukazuje, že dalším výrazným rozdílem mezi našimi a zahraničními hráči je četnost, kvalita a efektivita zakončení. Tedy že výsledek našeho útočného snažení je často degradován slabou úrovní střelby. Na spoustě mezinárodních turnajů dokážeme často srovnatelně ovládat míč, být lepší v jeho držení, ale nedokážeme své gólovky proměnit. Jsme málo produktivní. Čím to je, že i hráči z regionálních zahraničních klubů jsou lepší ve střelbě než naši hráči vybraní do sportovních středisek ligových klubů?

JAK MŮŽEME TUTO DŮLEŽITOU SLOŽKU V TRÉNINKU PODPOŘIT?

Pro všechny hráče by mělo být v přípravkových kategoriích jednou z hlavních motivací dokázat v utkání vstřelit gól. Díky menším formám hry je tento cíl opravdu dosažitelný pro všechny hráče (včetně brankáře). Do možnosti vystřelit (úspěšně či neúspěšně) se hráči v malých formách dostávají mnohokrát za zápas. Proto bych neopomíjel nácvik a zdokonalování této činnosti i v tréninku. Od kategorie U9 bych věnoval této činnosti dostatek pozornosti a snažil se dávat možnost hráčům udělat během tréninku dostatek cvičení, kde mohou uplatnit zakončení střelou. Myslím, že i během tréninku či zápasu vyvolá úspěšná (gólová) střela nejsilnější pozitivní emoci. Hráči se může povést klička nebo přihrávka, ale dosáhnout branky je nepochybně velký zážitek, který nikdy neomrzí.

Vidím občas hráče, jak během zápasu nevystřelí ani jednou, i když možnosti mají. Častým důvodem je, že nevěří v úspěch své střely, a proto to ani nezkusí, nebo že situaci jednoduše prováňají. Slysíme pak trenéry často zakřičet pokyn „Vystřel,“ nebo v lepším případě „Proč nevystřelíš?“ Hráč se

většinou jen bezmocně podívá, ale odpověď se nedozvíte. Ta je nejspíše v tom, že hráči nemají z tréninku dostatečně zafixováno, že po úspěšně zvládnuté herní činnosti v okolí branky soupeře a v otevřeném prostoru před sebou navazují střelou na branku.

PŘENOS SITUACÍ Z TRÉNINKU DO UTKÁNÍ

Pokud necháme hráče ve volném tempu navádět míč z půlky hřiště s pokynem, ať u kuželu vystřelí, tak tuto zafixovanou herní situaci těžko v zápase uplatní. Stejně tak množství kluků, kteří před tréninkem nebo v tréninku střelí z místa na brankáře desítky střel (zřejmě v domnění, že nacvičují střelbu, kterou však v utkání 99 % z nich nepoužije). Vybíráme tedy herní řetězce s možností uplatnění a přenesení do utkání.

PŘÍKLAD:

UVOLNĚNÍ

PŘEVZETÍ

STŘELBA

NÁCVIK TECHNIKY

Pokud se nám povede přimět hráče k odvaze zakončovat, tak nastává druhý cíl a tím je nácvik techniky a efektivity.

TECHNIKA: Přímé střely (bez rotace či cíleného podkopnutí proti vybíhajícímu brankáři). Nácvik provádět pro obě nohy!

DŮLEŽITÉ:

Hráči by měli postupně v tréninku poznávat, jaký způsob zakončení volit – střela přímým nártem, placírkou, vnějším nártem, přehozením – a jaká místa v brance jsou pro brankáře těžko dosažitelná, tedy kde bude největší šance na vstřelení branky.

STŘELBA 1

Věková kategorie:

U9 – U15

Zaměření cvičení:

Střelba po uvolnění a převzetí

Název cvičení:

Opakovaná střelba

Slovní popis:

Středový střelující hráč se nabízí pro přihrávku v libovolném pořadí a po převzetí míče směrem k brance zakončuje. Nahrávači přihrávají míč z pohybu.

Varianty:

Nahrávači mohou přihrávat vhozením.

Důležité:

Správná nabídka hráče (pohyb, zavolání), střídání střelby pravou a levou nohou, rychlost.

STŘELBA 2

Věková kategorie:

U9 – U15

Zaměření cvičení:

Střelba po obehnutí protihráče

Název cvičení:

Střelba přes obránce na dvě branky

Slovní popis:

Modrý hráč navede míč na obránce a vybere si pro zakončení jednu z branek. Po střele okamžitě přepíná do pozice bránícího hráče.

Varianty:

Hráč s míčem začne narážkou o obránce.

Důležité:

Volba klíčky směrem k navazující střelbě, správné obranné postavení + snaha o konstruktivní odebrání míče.

STŘELBA 3

Věková kategorie:

U9 – U15

Zaměření cvičení:

Střelba po rychlém vedení v blízkosti obránce

Název cvičení:

Vystřel před obráncem a zabrán gólu

Slovní popis:

Hráč s míčem vede co nejrychleji míč a snaží se vstřelit branku. Po střele běží okamžitě za hráčem soupeře.

Varianty:

Vložit činnost pro hráče s míčem i bez míče.

Důležité:

Maximální rychlost provedení ofenzivní i defenzivní části.

STŘELBA 4

Věková kategorie:

U9 – U15

Zaměření cvičení:

Přihrávka na útočníka, zakončení

Název cvičení:

2na2 + útočník

Slovní popis:

Hra 2na2 uprostřed hřiště (můžeme stanovit minimální počet přihrávek), následuje přihrávka na svého útočníka, který zakončuje a mění se se středovým hráčem.

Varianty:

Hráči mohou přihrát na jakéhokoliv útočníka. Mohou hrát i 3na3 a jeden pak vyběhne pro přihrávku do prostoru a akci zakončí.

Důležité:

Maximální pohyb pro kombinaci uprostřed, správné nastavení a převzetí míče útočníkem.

HISTORIE

ĎOLÍČEK JE – A BUDE!

KAPITOLY Z DĚJIN PRAŽSKÉHO FOTBALOVÉHO SVAZU:
MILOST NA POSLEDNÍ CHVÍLI PRO SLAVNÝ STADION

TEXT: MILOSLAV JENŠÍK FOTO: ARCHIV AUTORA

Nový Ďolíček v den slavnostního otevření. Na volném prostranství za vzdálenou brankou vyrostla o něco později vršovická sokolovna.

Už je to pryč a za námi... A dobře to dopadlo! Legendární vršovický ĎOLÍČEK měl zase jednou namále, ale teď už je snad díky pražskému magistrátu definitivně zachráněn. Klokani se svou legendární historií si to zaslouží vrchovatě a jejich skvělí fanoušci ještě víc. Ďolíček opravdu není jen stadion (jak pravdivě hlásá jedno z jejich bojových hesel), ale živoucí legenda, symbol, ikona... Klenot nejen pražského, ale všeho českého fotbalu!

Milé jméno původně neslo docela jiné místo – původní stánek AFK Vršovice na úpatí Kodaňské ulice. Bylo to jen pár kroků od místa, kde mnohem později vyrostl stadion Slavie. Však také dobový tisk psával o hřišti „u Edenu“. Srdečně označen, jak jej obdařili hráči a fanoušci klubu, byl však rozhodně o moc hezčí. Hřištěátko to bylo příjemné, útulné, ale zdvořilostí bylo je necharakterizovali náhodou; do ideálních rozměrů mu chybělo pár metrů na délku i na šířku. A jeho další vadou na kráse byla malá kapacita hlediště. Když se sešlo šest tisícovek diváků, lidé se opravdu dost tísnili. A při větších návštěvách (zpravidla když tam zavítalo některé z obou „S“) bariéry několikrát nevydržely nápor živé síly. Pak šlo o zdraví a mohlo jít i o životy...

ZLATÉ HODINKY ZA PRVNÍ GÓL

Po jednom takovém utkání se Spartou v roce 1930, kdy se ohrazení provalilo hned na několika místech, tětíva trpělivosti vršovických milovníků fotbalu i širší veřejnosti praskla. Komerční rada Zdeněk Danner byl ředitelem vršovické Občanské záložny, podnikatel Jindřich Waldes majitelem světoznámé továrny na patentní knoflíky, která nesla jeho jméno. Oba pánové byli už z časů staré monarchie příznivci

a mecenáši klubu. A na počátku 30. let minulého století spojili své síly, aby mu zajistili nový, důstojnější domov. Místo vybrali parádní. V samém srdci Vršovíc, na dohled od radnice a při pohledu z jejich oken vlastně také v Ďolíčku. Jejich dílo bylo svému poslání zasvěceno na Boží hod velikonoční roku 1932 – na kalendářní bylo datum 27. března. Dva sváteční dny umožnily sehrát malý turnaj čtyř předních ligových týmů. V neděli se utkali nejprve Bohemians se Slavií, mistrem z posledních tří let. V sázce byla i prémie pro střelce, který pokřtí nový stadion prvním gólem: zlaté hodinky. Staly se kořistí věhlasného kanonýra červenobílých Franciho Svobody. Za domáčí ještě do přestávky vyrovnal Jaroslav Srba, ve druhé půli se blýskl hatrickem slávista Puč, ale oba borci se opozdili, hodinky už měly svého majitele... Slavia vyhrála 4:1 a Viktoria Žižkov porazila Teplitzer 3:1. Nazítří se v souboji poražených Klokani utkali o třetí místo s teplickými Němci a rozdrtili je 10:0; střelecký den měl autor čtyř gólů František Fait. Slavia si pak zajistila pohár výhrou 1:0 nad Viktorou.

PAST NA LIGOVÉ LÍDRY

Dlouho se zdálo, že jméno Ďolíček časem upadne do zapomnutí spolu se zrušeným hřištěm. Jeho nástupce do-

stal do vínku název Dannerův stadion, v řeči pražských fanoušků brzy zkrácený na nepřítel libozvukné slovo „Dannerák“. Oficiální kapacita hlediště byla spočítána na 18 000 diváků. Turnikety, které by dokázaly sečíst publikum do posledního kloučka, byly hůdnou budoucnosti. Když byl plný dům, jednoduše se v novínách uváděla úředně povolená návštěva. Bylo však veřejným tajemstvím, že nejednou se na dřevěnou tribunu přenesenou k Botiči ze zrušeného klusáckého závodiště na letenské pláni do ochozů vtěsňalo i o dva tisíce fotbalových nadšenců víc; však také musela policie několikrát hlediště úředně uzavřít. To se stávalo zejména v prvních letech po druhé světové válce, kdy tam Klokani prašili dresy i oběma „S“ nebo v té době už také znamenitým „belasým“ z Bratislavy! To už přišel únor 1948 a s ním nové pořádky. Oba mecenáši se těch krušných časů nedožili. Těžko říci, jak by ti laskaví, obětaví muži nesli nálepku „kapitalistických vyřídůchů“. Na každý pád muselo Dannerovo jméno zmizet z římsy tribuny. Místo něj se tam objevily reklamní nápisy Na zuby Kalodont a Krásu dá Elida. Brzy poté rozhodla totalitní moc o přejmenování klubu na Železničář Praha. Od roku 1952, po přechodu pod křídla nového patrona, obšťastnila Bohemku názvem ČKD Stalingrad, rok poté dokonce Spartak Stalingrad – to na rozdíl od Spartaku Sokolovo, což byla pro změnu Sparta... Roku 1962 si Klokani polepšili na daleko přijatelnější ČKD Praha. Ale teprve po dalších třech letech se obě „S“ i zelenobílí směli vrátit k tradičním jménům.

Někdy v té době se na stadionu u Botiče a kolem něj stále častěji dalo znovu slyšet jméno Ďolíček. Možná že pravověrní vršovičtí fanoušci mu tak mezi sebou říkali už delší čas, ale zčistajasna se začalo šířit po celé metropoli, až se nakonec dostalo i na stránky novin. Zprvu ještě s malým „d“ – a bez háčku. Ale i to se časem změnilo.

Stadion se nakonec roku 1983 dočkal i dávnou vytoužených mistrovských vavříků. A nejen to, už před dobytím titulu, ale i po něm zažil i sérii strhujících bitev v obou tehdejších vrcholných evropských klubových soutěžích – v Poháru mistrů i Poháru UEFA.

To už v novém kabátě, s betonovou tribunou, která nahradila vysloužilou „dřevěnici“. Pánové, to byly nádherné večery! Mnichovský Bayern nebo španělská Valencia dokázaly na vršovické trávě vyhrát, stejně jako později bruselský Anderlecht, ale ten až v semifinále Poháru UEFA. Předtím však Klokani poslali z kola ven vídeňskou Admiru-Wacker, francouzský Saint-Etienne, ženevskou Servette a skotský Dundee United! A později tam vyřadili také istanbulský Fenerbahce, půl tuctu gólů si z Vršovíc do Limassolu odvezl Apollon, v penaltovém rozstřelu (i když už u toho nebyl Tonda Panenka!) tam padl i samotný amsterdamský Ajax.

Nebyla by stadionu s takovou strhující historií věčná škoda? A málem už jsme ho mohli oplakávat... Klub si zejména v posledním desetiletí prodělal své a jeho trápení docela nedávno málem div nedostalo trnovou korunu. Naštěstí to bylo drama s happyendem! ■ ➔

V březnu 1983 porazili Klokani ve čtvrtfinále Poháru UEFA na stadionu u Botiče Dundee United 1:0. Tady František Jakubec obchází jednoho ze skotských zadáků.

Do původního Ďolíčku nás uvádí snímek z jara 1927, kdy Vršovičtí hostili národní mužstvo. Za jeho kapitánem Pláničkou nastupují Puč a (za napůl skrytým hráčem) slavný odchovanec Ďolíčku Káša Bejbl.

Komerční rada Zdeněk Danner, předseda a velký mecenáš Bohemky, o Velikonocích 1932 slavnostně otevřel současný stadion, který teď znovu nese jeho jméno.

Takhle vypadala původní dřevěná tribuna přenesená z Letné, která na počátku 70. let ustoupila dnešní betonové.

Při náletu na Prahu ve středu 14. února 1945 zasáhla bomba také roh stadionu u Botiče.

Naproti tribuně bývala místa k stání až do konce 40. let zastřešená. Snímek z ligového utkání Bohemky s ATK (3:4) na jaře 1949 zachytí v akci brankáře vojáka Aloise Jonáka.

DOBOVÉ STŘÍPKY

NA SKOK VE STARÉM ĎOLÍČKU...

Někdejší AFK Vršovice nese ve svém dnešním názvu letopočet 1905, leč fakticky se zrodil až v březnu následujícího roku. Ať tak nebo tak, radní tehdejšího samostatného města Vršovic se dlouho obraceli zády k prosbám klubu o přidělení vhodného pozemku pro zřízení hřiště. Fotbal byl v jejich očích „jen surová zábava kazící mrazy chlapecké mládeže“. A tak si zelenobílí mohli poprvé zahrát na svém až roku 1912. A k ohrazení kolbiště došlo ještě o dva roky později.

Že svůj skromný domov milovali, napovídá už jméno, které mu dali. Když však s přibývajícími úspěchy rostla popularita klubu, když se jeho tým roku 1927 vrátil z úspěšného zájezdu do Austrálie a přidal si do názvu válečné jméno Bohemians, pod kterým u protinožců vyhrával, když jej novináři stále častěji označovali za štiku ligy. A najednou mu byl starý Ďolíček malý...

... A PÁR DAT A FAKT Z NOVÉHO

Stadion u Botiče byl dlouho proslulý černou škvárou. Až na jaře 1951 se

tam začalo hrát (jako na jednom z posledních ligových stadionů) na trávníku. Pokřtěn byl vítězstvím 3:0 nad Žilinou. První ligový gól Klokana na vlastní trávě dal tehdejší reprezentant Josef Kvapil. Nová betonová tribuna, která slouží i dnes, byla uvedena do provozu v sobotu večer 12. září 1970 druholigovým utkáním s Kladnem (2:3). Současně s její výstavbou se výrazně proměnily i ochozy stadionu.

BUDIŽ SVĚTLO!

Umělé osvětlení pro fotbal bylo už od 30. let na Strahově, ale opravdu

chatrné, takže se při něm až na velmi řídké výjimky nehrálo. Roku 1947 se tam ale právě Bohemians utkali v turnaji pražského Mezinárodního festivalu mládeže s bělehradskou Crvenou zvezdou (2:2). Ďolíček u Botiče dostal reflektory už v polovině 50. let, jenže také nepřiliš kvalitní. Tehdejší řády ostatně neumožňovaly mistrovská utkání při umělém světle, a tak byly pod ním sehrány všeho všudy dva přátelské zápasy. Osvětlení potřebné kvality, které se později velice zúročilo v utkáních evropských pohárů, získal stadion až s přestavbou zaznamenanou v předešlém odstavci.

KLUB

I „NA KOLENI“ JDOU DĚLAT DIVY

TJ ČZU PRAHA DOKÁZALA VE SKROMNÝCH PODMÍNKÁCH DVAKRÁT BĚHEM ČTYŘ LET POSTOUPIT DO VYŠŠÍ SOUTĚŽE

TEXT: ŠTĚPÁN ŠIMŮNEK FOTO: PAVEL JIŘÍK ST.

Je to specifický klub. A nejen proto že je téměř výhradně složen ze současných či nedávných studentů České zemědělské univerzity. TJ ČZU PRAHA totiž má oproti konkurentům jen jediný tým, nedisponuje mládeží ani výkonným výběrem. Všechno je tu o pár lidech, kteří fotbal dělají „na koleni“. Přesto se v areálu Sportcentra TJ ČZU Praha na Suchbátově podařilo během pár let odvést obdivuhodný kus práce. Áčko vykopalo a následně zachránilo I. B třídu, v níž v aktuální sezoně nečekaně okupuje přední příčky.

Jakýmsi duchovním otcem TJ ČZU Praha je dnes už zesnulý Jan Grebík, který před lety působil i jako trenér mládeže ve Spartě. V roce 1993 založil při TJ ČZU mládežnický fotbalový oddíl a začal pracovat s náboru nejmladších fotbalistů do přípravky. Z tohoto „potěru“ postupně vznikla dvě mužstva, která pokračovala přes všechny věkové kategorie od přípravky až po dorost. V roce 2008 pak tito hráči dorostli do kategorie mužů, a proto bylo v roce 2009 založeno družstvo dospělých.

Základním kamenem tohoto týmu byli právě místní odchovanci. „Tenkrát jsme se přihlásili do nejnižší pražské soutěže, tedy do třetí třídy,“ popisuje hlavní trenér Jiří Nos, jenž v klubu působí od roku 1998 a áčko koučuje od roku 2012.

ZÁKLAD JE ZIMNÍ PŘÍPRAVA

ČZU se tehdy po úvodní „rozkoukávácí“ sezoně podařilo vykopat II. třídu. Za další dva roky, tedy v ročníku 2013–14, pak přišel další postup. A I. B. třídu drží ČZU dodnes,

což je ve skromných podmínkách znamenitý počín. „Určitě to pro nás je úspěch, přece jen to tu děláme na koleni a kluci, kteří za nás hrají, jsou z devadesáti procent místní studenti nebo absolventi. Kvalitnější fotbalisty sem neseženeme, protože když hrají vyšší soutěž, tak do nižší nechtějí. Máme sice inteligentní, ale úzký kádr, a bereme každou nohu,“ prozrazuje Jiří Nos, který na České zemědělské univerzitě učí tělesnou výchovu, předtím dlouhá léta působil jako trenér na Přední Kopanině a vedl i dorost na Bohemians 1905. A coby hráč ochutnal na Kladně i druhou ligu. K tomu zde několik let působil i jako trenér ve třetí lize a u mládeže.

Kromě sezony, v níž se postoupilo do I. B třídy, jsou v ČZU pyšní i na tu následující. „Za stejný úspěch jako postup považujeme i fakt, že jsme B třídu udrželi. Po podzimu jsme totiž měli pět

bodů. Bylo to opět dané místními specifickými podmínkami, protože nám čtyři hráči odešli studovat do zahraničí a další dva skončili. Takže šest lidí ze základu bylo najednou pryč. Hráli jsme vyšší soutěž, ale měli jsme o polovinu slabší mančaft,“ vysvětluje kouč.

I tuto katastrofickou situaci se ale povedlo zvládnout. „Sehnali jsme nové studenty a dohodli jsme se, že uděláme poctivou zimní přípravu. To se později ukázalo jako rozhodující. Trénovali jsme třikrát týdně, hráli jsme zimní turnaj ve Střešovicích, kterého se mimochodem účastníme pravidelně, dali jsme se dohromady a rozjeli jsme se ke skvělému jaru,“ vzpomíná trenér na rok staré, mimořádně úspěšné období. „Na jaře jsme udělali třidvacet bodů a v posledním kole, v zápase na Háji, jsme se zachránili. Potřebovali jsme udělat bod a vyhráli jsme. Byla to stejná euforie jako po postupu.“

Skromná nástěnka fotbalového klubu ČZU

TJ ČZU PRAHA

Rok založení: 1993

Vývoj názvu klubu: TJ ČZU Praha

Úspěchy: účast v I. B třídě

Současnost: I. B třída, skupina B

Počet týmů: jeden tým mužů (I. B třída, skupina B)

HŘIŠTĚ SI LAJNUJÍ SAMI

TJ ČZU Praha je skromným klubem, ovšem areál, na němž hraje domácí zápasy, by mu leckterý oddíl mohl závidět. Vždyť travnaté hřiště v perfektním stavu, umělku s osvětlením nebo třeba možnost využití bazén či posilovnu nemá každý. Celé tyto univerzitní prostory jsou navíc zasazené do poklidné periferie plné zeleně. Velkorysý a neustále zvelebovaný areál je zkrátka pýchou ČZU.

Vlastníkem suchdolského areálu Sportcentra je Česká zemědělská univerzita a využíván je hlavně studenty univerzity, Tělovýchovnou jednotou ČZU i širokou veřejností. Spolupráce katedry tělesné výchovy s TJ ČZU a Sportcentra vede k efektivnímu využívání místních sportovišť po celý rok.

Fotbalisté ČZU tak mají zabezpečené zázemí, což je nesporná výhoda. „Hřiště, umělá tráva, osvětlení, kabiny, celkový provoz, to vše je zajištěné. Můžeme využít třeba bazén i posilovnu,“ vypočítává. „Ale že bychom v rámci tréninků chodili pravidelně cvičit nebo plavat, to zase ne. Jsou to spíš výjimky, protože my hlavně potřebujeme být na hřišti a jednoduše řečeno běhat a hrát fotbal,“ líčí.

Areál Sportcentra se v poslední době zvelebují, před pěti lety tu například vyrostly nové kabiny a položil se tartan kolem hlavního hřiště. „Ale plánovat úpravy nebo nové výstavby pochopitelně není jednoduché. Máme tu spoustu oddílů a každý kope za sebe. Volejbalisté za volejbal nebo třeba basketbalisté za basket. Na vedení univer-

zity pak je jednotlivým oddílům vyhovět, což se mu ale podle mě daří. Za poslední roky se tu postavilo hrozně moc budov a univerzita vzkvétá, což se pak projevuje i na sportu,“ líčí kouč. Druhou stranou mince velkorysého areálu je pro fotbalisty ČZU už zmíněná osobitost prostředí. „Zase je to o tom, že nás je pár a děláme to na koleni. Nemáme ani správce, takže třeba hřiště si sami lajnujeme, míče sami dofukujeme, zkrátka se o to, co máme k dispozici, musíme starat sami,“ vysvětluje Jiří Nos.

Vzhledem k obrovskému množství studentů „zemědělků“ by se dalo předpokládat, že o domácí zápasy bude velký zájem. Ale není tomu tak. „Stane se, že kluci dotáhnou do hlediště nějaké kamarády, ale to je výjimka. Přijde tak patnáct, dvacet lidí. I když jednou sem přišli kotelníci Sparty, se kterými se naši hráči znají. Bylo jich tu asi dvacet a udělali výběrnou atmosféru. Soupeřům, už nevím, s kým jsme hráli, jsme říkali, že to jsou naši rowdies, kteří chodí na každý zápas. Samozřejmě že přišli jednou a zároveň naposledy,“ směje se trenér.

ZALOŽIT MLÁDEŽ? NEREÁLNÉ

I letos čerpá ČZU z poctivé zimní přípravy a zdá se, že by opět měl soustředěný udržet. „Je to jednoznačný a snad i reálný cíl, protože jsme na podzim nahráli dost bodů. Bavit se o postupu ale nemá smysl,“ poukazuje Jiří Nos znovu na osobité podmínky týmu z vysokoškolského prostředí. „Kdybychom kádr, s nímž jsme postupovali, udrželi pohromadě a pravidelně trénovali, tak možná o postup do A třídy hrát můžeme. Ale máme tu obrovskou fluktuaci hráčů. Navíc tu jsou studenti z celé republiky, kteří na víkendy jezdí domů. A aby sem v sobotu nebo v neděli přijeli na zápas, je složité,“ objasňuje muž, který má celý fotbal na ČZU „na triku“ v podstatě sám.

I když úplně sám ne. „Mou pravou rukou jsou Josef Klement, hrající asistent Martin Pecha a kapitán Jaroslav Černý, důležitý je pochopitelně i předseda Josef Hrabovský a nemůžu opomenout ani vedoucího katedry, doktora Dušana Vavrlu, a rektora, pana profesora Jiřího Balíka,“ děkuje na dálku kolegům, bez nichž by klub těžko fungoval. „A zmínit musím i sekretáře Jaroslava Hubínka a vedoucího mužstva Františka Sojku.“

Když na ČZU před lety odstartoval „projekt fotbal“, šlo v něm výhradně o mládež. Při dnešní situaci, kdy naopak existuje pouze mužstvo mužů,

se nabízí otázka, zda je možné znovu založit i mládežnické celky. „Takové úvahy tu byly, ale osobně jsem k tomu skeptický, protože to obnáší obrovské množství práce spousty lidí. Musíte mít trenéra, vedoucího mužstva, musíte koupit dresy, míče... Klub s fungující mládeží je tak složitý organismus, že si to v místních podmínkách nedovedu představit personálně, časově ani finančně,“ přemítá trenér Jiří Nos. „Jsme totiž vysokoškolská tělovýchovná jednota a na katedře se staráme o čtrnáct soutěžních i rekreačních oddílů.“

I. B TŘÍDA JE (ZATÍM) VRCHOL

O tom, že postup do I. A třídy je v současné době nereálný, už byla řeč. Jaká tedy čeká fotbalisty TJ ČZU Praha budoucnost? „Znovu musím zopakovat, že tady je to dělané tak na koleni a v tak specifických podmínkách, že momentálně je pro nás I. B třída asi vrchol. Když se podívám na mnohem větší kluby, které hrají buď stejnou, nebo i nižší soutěž než my, tak pro nás je současná situace takovým důkazem, že to snad děláme dobře,“ myslí si. „Dovedu si představit, jak by se dalo jít výš, ale to nejde dělat v jednom nebo dvou lidech. A kolem toho se celý fotbal na ČZU točí. Takže když budeme stabilně hrát I. B třídu, budeme spokojeni,“ uzavírá trenér Jiří Nos.

HŘIŠTĚ TJ ČZU

Název: Sportcentrum Suchdol, s.r.o.

Adresa: Sídliště 1073/3, Praha 6 – Suchdol, 16500

Dopravní spojení: dvě minuty od autobusové zastávky Kamýčká (linky 107 a 147)

Počet hřišť v areálu: jedno travnaté, jedno s umělou trávou

Zázemí vypadá sympaticky.

Trenér Jiří Nos má specifickou práci. Třeba do mládeže pro talent sáhnout nemůže.

O údržbu hřiště se na Suchdole starají svépomocí.

CIVIL

MOŘE TEĎ NECHCI NĚJAKOU DOBU VIDĚT

ROSTISLAV KOHOUTEK Z DUKLY JIŽNÍ MĚSTO TRÉNOVAL SE STANISLAVEM LEVÝM V ALBÁNII

TEXT: ŠTĚPÁN ŠIMŮNEK FOTO: PAVEL JIŘÍK ST.

Zatímco pro většinu trenérů je angažmá v zahraničí vrcholem kariéry, ROSTISLAV KOHOUTEK z Dukly Jižní Město se může pyšnit tím, že v cizině koučoval už v jedenácti letech. Stanislav Levý si ho totiž vybral jako asistenta k albánskému prvoligovému KS Flamurtari Vlora. Ted' už je zpátky v Praze, kde hraje a zároveň vede tréninky na Dukle Jižní Město. Pro Rost'u je fotbal vším, a tak není divu, že je zároveň jeho největším a v podstatě jediným koníčkem. Když netrénuje, jde si aspoň zahrát.

Sympaťák Rost'a začínal s fotbalem v sedmi letech na Moravě v rodné Mohelnici, která je mimochodem známá dobrou prací s mládeží. „Prošel jsem tam všechny mládežnické kategorie až po chlapy. Tenkrát jsme měli štěstí na ročníky a dařilo se nám, spousta kluků odešla do Sigmey nebo do Baníku,“ vybavuje si.

I on sám dostal nabídku z prvoligového klubu. „Oslovili mě ze Sigmey, jestli bych k nim nešel na zkoušku. Mně ale v té době už bylo jasné, že nejsem hráč, který by mohl fotbal hrát na vrcholové úrovni, takže jsem se radši vydal cestou

studia,“ vzpomíná na dobu před nějakými dvanácti lety, kdy se přestěhoval do Prahy, kde začal chodit na FTVS.

ZE SLAVIE NA DUKLU

Vesměs dílem náhody se tehdy z Rostislava Kohoutka stal trenér. Dostal se do Slavie, kde začal dělat asistenta trenéra u nejmenších dětí. „Nějak se to sešlo, už ani pořádně nevím jak,“ směje se. „Oslovil mě jeden známý a já zkrátka začal trénovat. Licenci jsem měl, možnost získat ji byla součástí studia na fakultě. Zatím mám áčkovou, snad se jednou dopracuju

i k profílenci. Mým snem je studovat ji v zahraničí,“ prozrazuje.

Rostova kariéra začala nabírat obrátky. „Do Slavie shodou okolností přišel Michal Prokeš, což je můj kamarád z Mohelnice. Měl možnost trénovat mladší dorost a nabídl mi, jestli mu nechci dělat asistenta. Samozřejmě jsem souhlasil a vydržel jsem tam další čtyři roky,“ popisuje chlapík, jemuž pod rukama prošla řada známých fotbalistů, mj. Martin Berkovec nebo Lukáš Vácha.

Za další rok se Rost'a posunul opět o patro výš. „Michal Prokeš, který mezitím odešel do Dukly Praha, mi nabídl, jestli nechci jít za ním a zkusit pozici asistenta u juniorky a zároveň třetího asistenta v A-týmu. Ten tehdy ještě hrál druhou ligu. Na Slavii mi končila smlouva, pomalu jsem končil na fakultě, takže jsem nastoupil na Duklu.“ Postupem času se z Rosti stal hlavní trenér, když mu vedení na Dukle „svěřilo“ dorostence. A právě v té době

se poprvé setkal s Duklou JM. „Jezdili jsme trénovat na různé spřátelené kluby včetně právě Dukly Jižní Město. Seznámili jsme se, padli jsme si do oka a časem se otevřela možnost, že bych si za ně občas mohl jít zahrát,“ objasňuje.

APARTMÁN U MOŘE

Mezitím si ještě jednou „odskočil“ do Slavie, kde postupně trénoval týmy U15 a U12. Zároveň pořád kopal za Duklu JM, která šla postupně nahoru. Ovšem než se v ní zabydlel definitivně, otevřela se před ním možnost vyzkoušet si trenérské angažmá v Albánii. Loni v létě se stal asistentem Stanislava Levého v prvoligovém klubu Flamurtari Vlora.

Jak se to celé přihodilo? „Ve fotbale jsem už nějakých dvanáct let a za tu dlouhou dobu jsem v něm poznal strašně moc lidí. A přes některé z nich na mě získal kontakt právě i Standa Levý. Oslovil mě s tím, že mě zná a že

ROSTISLAV KOHOUTEK

Věk: 32

Klub: FK Dukla Jižní Město

Post: obrana, záloha

Rost'a v civilu...

... a v dresu Dukly JM.

Jak Kohoutek vzpomíná na angažmá v Albánii?

by potřeboval někoho mladého, kdo umí anglicky. Seběhlo se to hrozně rychle, ale šel jsem do toho," nastiňuje.

Angažmá v Albánii bylo sice krátké, ale o to intenzivnější. „Toho, že jsem tam šel, rozhodně nelituji. Vlora je jedním z hlavních turistických letovisek. Měl jsem vlastní apartmán u moře, všude byly krásné pláže. Klub má navíc zrekonstruovaný stadion, celý v mramoru," vzpomíná.

Jedním dechem však dodává, že v Albánii nebyl na rekreaci. „Byl to klasický fotbalový život, navíc ovlivněný horkým počasím. Vstávali jsme brzo, protože trénovat se dalo buď jen ráno, nebo pozdě večer," líčí. „Když jsme výjimečně měli den volna, tak jsem mohl jít k moři. To mi vydrželo asi tři týdny, pak už jsem moře nechtěl moc vidět a nechci ho vidět ještě alespoň rok," směje se.

Za Rostou dorazila i přítelkyně Petra, ovšem ve Vlora se dlouho neohřála. Půl roku poté, co do klubu nastoupil,

byl i se Stanislavem Levým odejit. „Do důvodů bych se nerad pouštěl, ale snad mohu říct, že nešlo o sportovní stránku, výsledky jsme neměli špatné," naznačuje. „Ale myslím, že se Standou jsme si sedli a mělo to hlavu a patu. Třeba se jednou na zahraničním angažmá zase sejdem," věří.

„PARDÁLŮ“ SE NEZALEKL

Loni v prosinci se tedy vrátil do Prahy a navázal tam, kde skončil. „Znovu jsem se zapojil do tréninku s kluky z Dukly Jižní Město. Petr (Petr Sýkora, hlavní trenér Dukly JM – pozn. red.) je ale pracovně hodně zaneprázdněn, takže mě poprosil, jestli bych nepomohl a nevedl tréninky. Já jsem byl paradoxně vždycky proti tomu, aby byl trenér zároveň hráčem. Myslím si, že trenér a hráč mají dvě různé role a každý by se měl držet té své. Ale protože jsem měl čas a na Dukle mě to baví, tak jsem souhlasil. Jsem trenér v tom čes-

kém slova smyslu a Petr v tom anglickém, tedy jako šéftrenér nebo sportovní manažer," upozorňuje, že veškeré věci ohledně určování sestavy nebo třeba posilování kádru má dál na starosti Petr Sýkora.

V Dukle JM patří mezi jeho svěřence i někdejší prvoligoví hráči Jaroslav Černý a Luděk Zelenka. Rostá se však toho, že ho tihle „staří pardálové“ coby mladého trenéra nepřijmou, nezalekl. „Je mojí velkou výhodou těch pět let ve Slavii, stejně jako angažmá na Dukle, kde byl v týmu například Patrik Gedeon nebo Jirka Novotný. Další plus byla i fakulta, protože jsem díky sportovnímu vzdělání věděl, co je pro hráče dobré, a věřím, že jsem jim to dokázal dobře podat.“

Na Dukle je spokojený. Vzhledem k jeho zkušenostem by se ale dalo čekat, že půjde opět na vyšší úroveň. Bude to v rámci Dukly JM? Nebo zkusí štěstí jinde? „Ve fotbale, a to

i v tom amatérském, je strašně těžké a zároveň zbytečně cokoliv plánovat. Až se dostanu na nějaké rozcestí, tak to budu řešit," přemítá pohodář, pro něhož je fotbal i největším koníčkem. „Když mám volno, jdu si zahrát Hanspaulku nebo Strahovskou ligu. Přítečkyni už z toho vstávají vlasy hrůzou," chechtá se.

A kde se tedy vidí za pár let? „Sám nevím, jestli budu trénovat na Dukle nebo jinde, třeba pojedu do zahraničí studovat. Ale chtěl bych určitě zůstat u fotbalu, protože to je můj život. A taky bych si ho rád ještě zahrál, protože jsem jako hráč končil hrozně mladý. Ovšem o tom musí rozhodnout Petr Sýkora, protože je to hlavní trenér. A třeba mě nepostaví," směje se. ■

INZERCE

FSG **SVOBODA ŠTEINFELD**

V budoucnu možná pojedje ještě studovat do zahraničí.

Až se dostane na rozcestí, bude to řešit!

MŮJ DŮM, MŮJ HRAD!

ZAJÍMAVOU NOVINKU SI PŘIPRAVILI NA ZLIČÍNĚ. ZA STŘÍDAČKU UMÍSTILI SKÁKACÍ HRAD PRO DĚTI. A PRO SOUPEŘE JE VZKAZ TAKÉ JASNÝ, ŽE?

AUTOR: PAVEL JIŘÍK ST. FOCENO: BĚHEM PŘEBOROVÉHO UTKÁNÍ ZLIČÍN – VRŠOVICE

ATRAKTIVNÍ
WEB PFS

Aktuální zpravodajství z fotbalu v hlavním městě a kompletní archiv Speciálu najdete na internetových stránkách

WWW.FOTBALPRAHA.CZ

ALEXANDRIA

cestovní kancelář

slevy a superslevy
za včasný nákup
děti zcela ZDARMA

nejen v

klubových hotelech

s českými animačními programy
pro děti i dospělé zdarma

www.alexandria.cz

Bezpečné teplo vašeho domova

www.ptas.cz

Pražská
teplárenská